

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115210375
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1115210375.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Krajčovej v spore žalobcu: Multi Media House, s. r. o., IČO: 45 312 141, so sídlom Viedenská cesta 5, 851 01 Bratislava, právne zastúpený: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., IČO: 36 862 711, advokátska kancelária so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, proti žalovaným: 1/ G. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXX XX R., 2/ Nafest, s. r. o., IČO: 47 365 633, so sídlom Poľná 21, 811 08 Bratislava, obaja právne zastúpení: Advokátska kancelária DETVAI LUDI MALÝ UDVAROS so sídlom Cukrová 14, 813 39 Bratislava, o zaplatenie 40.000,- Eur spolu s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. z 11. mája 2018, č. k. 11 C 89/2015-262, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I. z 11. mája 2018, č. k. 11 C 89/2015-262, **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I. (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. mája 2018, č. k. 11 C 89/2015-262 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) vyhovel žalobe a žalovaným 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu vo výške 40.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,15 % ročne zo sumy 40.000,- Eur od 25.07.2014 do zaplatenia, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plnenia druhého zo žalovaných. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou pôvodne domáhal od žalovaného 1/ zaplatenia istiny vo výške 40.000,- Eur spolu s príslušenstvom s tým, že žalobca a spoločnosť Schoolboarder s. r. o. (neskôr Nafest, s. r. o.), so sídlom Heydukova 23, 811 08 Bratislava, IČO: 47 365 633 uzatvorili dňa 02.04.2014 zmluvu o spolupráci pri predaji vstupeniiek, ktorej predmetom bol záväzok žalobcu vykonať predaj vstupeniiek na podujatie Terchovský Budzogáň, ktorého organizátorom bola spoločnosť Schoolboarder s. r. o.. Žalobca podľa zmluvy zverejnil informáciu o konaní podujatia Terchovský Budzogáň a umožnil záujemcom kúpu lístkov na uvedené podujatie cez webovú stránku www.predpredaj.sk V rovnaký deň uzatvoril žalobca so spoločnosťou Schoolboarder s. r. o. dodatok č. 1 k zmluve, na základe ktorej kúpil žalobca od spoločnosti Schoolboarder s. r. o. do predpredaja 2 000 ks vstupeniiek na podujatie v celkovej hodnote 40.000,- Eur, t. j. jedna vstupenka stála 20,- Eur. Spoločnosť Schoolboarder s. r. o. sa súčasne zaviazala, že ak bude podujatie zrušené, vráti žalobcovi všetky prostriedky vyplatené na základe uvedeného dodatku. Žalovaný G. F. sa zaručil za

splnenie záväzku spoločnosti Schoolboarder s. r. o., vyplývajúceho zo zmluvy v znení dodatku č. 1. Spoločnosť Schoolboarder s. r. o. oznámila žalobcovi dňa 21.07.2014 zrušenie podujatia a z toho titulu bola spoločnosť Schoolboarder s. r. o. povinná vrátiť žalobcovi sumu 40.000,- Eur do troch pracovných dní od oznámenia o zrušení podujatia. Žalobca vyzval spoločnosť k úhrade dlžnej sumy dňa 07.08.2014, napriek tomu však spol. Schoolboarder s. r. o. svoj záväzok nesplnila. Preto žalobca vyzval k plneniu ručiteľa - žalovaného 1/.

3. Súd prvej inštancie v danej veci vydal platobný rozkaz sp. zn. 11C/89/2015-41 zo dňa 27.08.2015, v ktorom súd uložil žalovanému 1/, aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu, zaplatil žalobcovi sumu 40.000,- Eur spolu s 9,15 % úrokom z omeškania zo sumy 40.000,- Eur od 25.07.2014 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur, ako aj nahradil trovy konania vo výške 2.400,- Eur alebo aby v tej istej lehote podal odpor na súde.

4. Žalovaný 1/ proti platobnému rozkazu podal odpor, v ktorom navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že tu existujú skutočnosti, ktoré zakladajú nároky spoločnosti (žalovaného 2/) voči žalobcovi. Tieto nároky, resp. pohľadávky je možné započítať voči nároku žalobcu uplatňovaného v návrhu smerujúceho voči osobe žalovaného 1/ ako ručiteľa. Žalovaný 1/ mal za to, že k takémuto započítaniu došlo a započítaním týchto vzájomných pohľadávok žalobcu a spoločnosti (žalovaného 2/) nárok žalobcu zanikol minimálne aspoň v podstatnej časti. Zároveň uviedol, že v tomto konaní absenteje pasívna legitímácia žalovaného 1/.

5. Žalobca poukázal na to, že eviduje nárok na zaplatenie dlžnej sumy, ktorá zodpovedá žalovanej istine v tomto súdnom spore tak voči žalovanému 1/, ako aj voči spoločnosti Nafest, s. r. o. pričom zaplatením dlžnej sumy jedným z uvedených subjektov zaniká povinnosť druhého z uvedených subjektov v rozsahu poskytnutého plnenia. Nakoľko pôvodný žalobný návrh smeroval len voči ručiteľovi pánovi G. F., resp. 1/, ktorý poskytol zabezpečenie nároku žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy voči spoločnosti Nafest, s. r. o., navrhol, aby do konania vstúpila na stranu žalovaného aj spoločnosť Nafest, s. r. o., ako žalovaný 2/. Zároveň upravil zmenu petitu pôvodného žalobného návrhu.

6. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 11C/89/2015-66 zo dňa 03.12.2015 pripustil, aby do konania ako žalovaný 2/ vstúpila spoločnosť Nafest, s. r. o. a zároveň pripustil zmenu petitu tak, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu vo výške 40.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,15 % ročne zo sumy 40.000,- Eur od 25.07.2014 do zaplatenia, s tým, že plnením jedného zo žalovaných vzniká povinnosť plnenia druhého zo žalovaných.

7. Žalovaní navrhli žalobu zamietnuť. Poukazovali na to, že organizovali podujatie Terchovský Budzogáň už roky predtým a predaj lístkov bol vždy zabezpečovaný prostredníctvom siete Ticketportal, s ktorou mali veľmi dobré skúsenosti, ako aj vzťahy, a boli s ňou spokojní. V roku 2014 žalobca, ako v podstate neznáma spoločnosť, čo sa týka predaja lístkov na kultúrne podujatia, ich oslovil s tým, aby predaj lístkov na Terchovský Budzogáň 2014 predával namiesto Ticketportal. Žalovaní mali veľmi dobré skúsenosti s Ticketportalom, nemali najprv záujem spolupracovať so žalobcom, avšak žalobca žalovaných presvedčil ohľadom veľmi dobrých podmienok spolupráce. Výhodnou podmienkou spolupráce malo byť okrem iného aj to, že plánovaných 2 000 lístkov na podujatie žalobca od žalovaného ihneď odkúpi. Žalobca navodil pre žalovaných situáciu ako keby už 2 000 lístkov bolo reálne predaných. Dôsledkom rokovaní medzi sporovými stranami bolo uzatvorenie zmluvy a dodatku. Podľa čl. 1 bod 1 dodatku sa žalobca zaviazal kúpiť od usporiadateľa na podujatie Terchovský Budzogáň 2 000 ks vstupeniiek v cene 20,- Eur za kus a predávať ich prostredníctvom služby. Podľa čl. 1 bod 2 dodatku bol žalobca povinný sumu 40.000,- Eur za zakúpených 2 000 lístkov zaplatiť žalovanému 2/ do 7 pracovných dní od podpisu dodatku. Žalobca tak nespravil, naopak žalovaní museli opakovane sa úhrady domáhať a opakovane kontaktovali žalobcu. Je bežnou obchodnou zvyklosťou a praktikou, že predaj na sieť, ktorá zabezpečuje predaj lístkov na nejaké podujatie zabezpečuje reklamu a propagáciu podujatia, pričom takéto praktiky a požiadavky pritom prirodzene vyplývajú aj z toho, že predajné siete majú z predaja lístkov zisk. Povinnosť propagácie bola pritom v prípade žalobcu fundamentálna, nakoľko tento hneď na začiatku všetky lístky od žalovaného v druhom rade kúpil. Celkový predaj zo strany žalobcu bol neprofesionálny a slabý. Žalobca mal málo fyzických predajných miest a predaj online lístkov bol značne komplikovaný. Reklama na portáli www.topky.sk s bulvárnym charakterom bola pre daný typ podujatia úplne nevhodná. Žalovaní podotkli, že dva týždne pred plánovým termínom festivalu Terchovský Budzogáň žalobca predal iba 207 lístkov. Z toho dôvodu začali od spolupráce so žalovanými odstupovať zmluvní partneri, najmä

spoločnosť Heineken Slovensko, a. s. Je nepochybné, že realizácia festivalu pre iba cca 200-300 návštevníkov by bola absurdná. Výhradne pre neplnenie povinnosti žalobcom, ktorý lístky od žalovaného 2/ reálne odkúpil a bol povinný ich predávať a predať, došlo k zrušeniu festivalu Terchovský Budzogáň ročník 2014. V príčinnej súvislosti s tým vznikla žalovanému 2/ škoda vo výške 40.000,- Eur. Žalovaný 2/ voči žalobcovi však evidoval aj ďalšiu pohľadávku vo výške 15.000,- Eur. Terchovský Budzogáň bol organizovaný v spolupráci so spol. Background promotion, s. r. o., ktorá uzatvorila dňa 10.06.2013 so spol. Heineken Slovensko, a. s. zmluvu o partnerstve, predmetom ktorej bola aj dodávka piva na festival pre ročníky 2013, 2014, 2015 a 2016. Vzhľadom na nedostatočný predaj lístkov však spol. Heineken Slovensko, a. s. spoluprácu a partnerstvo ukončila, a k vyplateniu odmeny nedošlo. Tým vznikla spoločnosti Background promotion, s. r. o. škoda vo výške 15.000,- Eur. Spoločnosť Background promotion, s. r. o. svoju pohľadávku z titulu nároku na náhradu škody voči žalobcovi vo výške 15.000,- Eur postúpila zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 01.11.2015 na žalovaného 2/. Žalovaný 2/ teda voči žalobcovi eviduje dve pohľadávky vo výške 40.000,- Eur a 15.000,- Eur z titulu nároku na náhradu škody. Žalovaný 2/ tak započítava svoju pohľadávku vo výške 40.000,- Eur na pohľadávku žalobcu uplatňovanú ako istinu v tomto konaní vo výške 40.000,- Eur. Tým pohľadávka žalobcu zanikla.

8. Žalobca poukázal na to, že vyjadrenia a listiny žalovaných len potvrdzuje tú skutočnosť, že žalobca skutočne vyplatil žalovanému 2/ celkovú sumu 40.000,- Eur za vstupenky na podujatie s názvom Terchovský Budzogáň v zmysle zmluvy o spolupráci pri predaji vstupeniek zo dňa 02.04.2014 v znení dodatku č. 1 k zmluve zo dňa 02.04.2014. Žalovaní neunesli dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, resp. potrebné na vyvrátenie tvrdení žalobcu. Žalobca mal za to, že žalovaný 1/ e-mailovou komunikáciou len potvrdil opodstatnenosť nároku, ktorý si v tomto konaní uplatňuje, pričom ostatné listinné dôkazy možno považovať za irelevantné, nakoľko žalobcovi z nich nie je zrejmé, akým spôsobom mali tieto vyvrátiť existenciu pohľadávky žalobcu voči žalovaným, ako aj skutočnosť, že táto pohľadávka nebola zo strany žalovaného 1/, resp. žalovaného 2/ žiadnym spôsobom uhradená. V ďalšom žalobca uviedol, že obchodné uvažovanie žalovaných ako aj skutočnosť, kto pred uzavretím zmluvy zabezpečoval predaj vstupeniek na podujatie je absolútne irelevantné. Žalobca žiadnym spôsobom nedonútil žalovaných k tomu, aby žalovaný 2/ pristúpil k uzatvoreniu zmluvy, bola to výhradne slobodná vôľa žalovaného 2/. Žalobca akékoľvek úvahy žalovaných ohľadom hodnoty zabezpečenia reklamy podujatia prostredníctvom portálu topky.sk považoval za absolútne bezpredmetné, nakoľko žalobca zaznamenal dostatočný počet osôb, ktorých reklama na podujatie zaujala. Žalobca bol len distribútorom vstupeniek na podujatie a preto mu za žiadnych okolností nemožno pričítať zodpovednosť za zrušenie podujatia, nakoľko za jeho organizáciu a uskutočnenie bol výhradne zodpovedný žalovaný 2/. Na to, aby sa žalovaný 2/ úspešne domáhal nároku na náhradu škody museli by byť podľa § 373 Obchodného zákonníka kumulatívne naplnené všetky predpoklady vzniku škody a naplnenie všetkých týchto troch predpokladov vzniku škody musí poškodená strana v spore preukázať.

9. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že podľa § 652 a nasl. ako aj § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka bola uzatvorená zmluva o spolupráci pri predaji vstupeniek medzi Music Media s. r. o. ako dodávateľom a Schoolboarder s. r. o. ako usporiadateľom, ktorej predmetom bol záväzok dodávateľa distribuovať a predávať vstupenky na podujatie organizované usporiadateľom, ako aj záväzok dodávateľa umožniť usporiadateľovi využiť systém na overovanie platnosti vstupeniek, a to všetko za podmienok a spôsobom podľa tejto zmluvy. Usporiadateľ sa zaviazal zaplatiť dodávateľovi odmenu za poskytnutie plnení a výkon činnosti dodávateľom pre usporiadateľa podľa tejto zmluvy. Predaj vstupeniek sa dodávateľ zaviazal predávať prostredníctvom služby, pričom predaj vstupeniek cez službu prebiehal v predpredaji. Zo záverečných ustanovení tejto zmluvy vyplýva, že zmluvné strany vyhlásili, že nekonajú v tiesni alebo pod nátlakom, zmluvu si prečítali, jej obsahu porozumeli a na znak súhlasu s jej obsahom ju slobodne a vážne podpísali. Zmluva bola podpísaná dňa 02.04.2014. V dodatku č. 1 k tejto zmluve sa zmluvné strany dohodli, že Music Media s. r. o. sa zaväzuje kúpiť od usporiadateľa na podujatie Terchovský Budzogáň 2 000 ks vstupeniek v cene 20,- Eur za jeden kus a predávať ich prostredníctvom služby. Music Media s. r. o. sa zaviazala poslať dohodnutú sumu na účet usporiadateľa najneskôr do 7 pracovných dní odo dňa podpisu tohto dodatku k zmluve. Ďalej bolo v dodatku ustanovené, že v prípade, ak usporiadateľ zruší podujatie na ktoré mu Music Media s. r. o. vyplatilo sumu v zmysle tohto dodatku, je usporiadateľ povinný zaplatiť na účet Music Media s. r. o. všetky finančné prostriedky, ktoré mu boli vyplatené podľa tohto dodatku, aby mohol Music Media s. r. o. následne vrátiť vstupné zákazníkovi, ktorí si kúpili vstupenky na podujatie zrušené usporiadateľom, a to najneskôr do troch pracovných dní odo dňa oznámenia o zrušení podujatia. Zároveň bol v dodatku ustanovený aj ručiteľský záväzok, ktorý podpísal Mgr. G. F., ktorý vyhlásil, že v plnom rozsahu uspokojí

akékoľvek pohľadávky spol. Music Media s. r. o., ktoré má voči usporiadateľovi spol. Schoolboarder s. r. o. vyplývajúce zo zmluvy o zabezpečení predaja vstupeniek pre usporiadateľov uzatvorenej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Táto zmluva bola podpísaná dňa 02.04.2014. Podľa výpisu z Tatra banky dňa 11.04.2014 bola na účet zaslaná suma 10.000,- Eur, dňa 05.05.2014 suma 7.500,- Eur, dňa 06.05.2014 suma 5.500,- Eur, dňa 06.05.2014 suma 2.000,- Eur, dňa 16.05.2014 suma 5.000,- Eur, dňa 22.05.2014 suma 4.000,- Eur, dňa 23.05.2014 suma 1.000,- Eur, dňa 10.06.2014 suma 5.000,- Eur. E-mailom zo dňa 21.07.2014 oznámil žalovaný 1/ zrušenie Terchovského Budzogaňu ročník 2014, kde uviedol, že finančné prostriedky za už predané vstupenky budú prevedené na účet spoločnosti žalobcu do 7 dní, t. j. do 28.07.2014. Listom zo dňa 07.08.2014 vyzval konateľ spoločnosti Multi Media House, s. r. o. spoločnosť Nafest, s. r. o. na úhradu sumy vo výške 40.000,- Eur bez zbytočného odkladu po doručení tejto výzvy. Listom zo dňa 12.11.2014 spoločnosť Nafest, s. r. o. adresovala spoločnosti Multi Media House, s. r. o., ktorá v čase uzatvárania zmluvy vystupovala pod obchodným menom Music Media s. r. o., návrh na uzatvorenie dohody o urovaní. Nafest, s. r. o. navrhol zmierlivé riešenie, a to tak, že objednávateľ bol povinný zaplatiť čiastku 20.000,- Eur v 20 mesačných splátkach po 1.000,- Eur vždy k 25. dňu príslušného kalendárneho mesiaca s tým, že dodávateľ si neuplatní úrok z omeškania, zmluvnú pokutu, ušlý zisk, ani žiadne ďalšie sankcie a zaplatením vyššie uvedenej čiastky v splátkach riadne a včas sa považujú všetky vzájomné nároky objednávateľa a dodávateľa, ktoré vznikli, za vysporiadané. Výzvou zo dňa 15.12.2014 konateľ spoločnosti Multi Media House, s. r. o. vyzval pána F. vzhľadom na to, že podpísal ručiteľský záväzok na uhradenie pohľadávky vo výške 40.000,- Eur namiesto dlžníka Nafest, s. r. o.. Podľa tlačovej správy Hudobný festival Terchovský Budzogaň 2014 bol zrušený z toho dôvodu, že sa nepodarilo naplniť rozpočet festivalu tak, aby dokázali zabezpečiť jeho plnohodnotný priebeh a diváci a účinkujúci by to nepocítili. Zo zmluvy o partnerstve uzatvorenej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka medzi zmluvnými stranami Heineken Slovensko, a. s. a Background promotion, s. r. o. vyplynulo, že spol. Heineken Slovensko, a. s. sa stala partnerom podujatia Terchovský Budzogaň 2013, pričom poskytovateľ sa zaviazal zaručiť pre partnera opciu na nasledujúce tri ročníky podujatia v tom zmysle, že ak poskytovateľ bude organizovať podujatia v nasledujúcich troch kalendárnych rokoch po podpise tejto zmluvy, poskytovateľ zaručil partnerovu opciu na partnerstvo na podujatie aj v rokoch 2014, 2015 a 2016. Zmluva bola uzatvorená dňa 10.06.2013. Z internetového výpisu predpredaj.sk vyplynulo, že na Terchovský Budzogaň 2014 bolo predaných 207 lístkov. Podľa Ticketportalu na Terchovský Budzogaň ročník 2011 bolo predaných 7 510 lístkov, na rok 2012 - 3 477 lístkov a na rok 2013 - 2 100 lístkov. Z e-mailovej dokumentácie založenej na č. l. 97 zo dňa 21.07.2014 vyplynulo, že žalovaný 1/ na základe vzájomnej dohody požiadal F. N. o zastavenie predaja permanentiek v cene 20,- Eur na podujatie Terchovský Budzogaň. F. N. odpísal, že ďakuje za správu, pričom predpredaj bol stopnutý. Následné maily z apríla, mája a júla 2014 obsahovali dohody sporových strán za uskutočnenie transakcie za vstupenky. Podľa zmluvy o združení uzatvorenej podľa § 829 Občianskeho zákonníka dňa 03.04.2013 medzi Schoolboarder s. r. o., ktorú zastupoval G. F. na základe plnej moci od G. C. G., konateľa a spol. Background promotion, s. r. o., ktorú zastupoval G. F., konateľ sa zmluvné strany dohodli, že sa združujú za účelom vzájomnej spolupráce pri organizácii a realizovaní hudobného festivalu Terchovský Budzogaň, čím vytvoria združenie bez právnej subjektivity. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej dňa 21.11.2015 (dátum na č. l. 149 tejto zmluvy je nečitateľný), uzatvorenej medzi Background promotion, s. r. o. a Nafest, s. r. o. vyplynulo, že dňa 10.06.2013 uzatvoril postupca so spol. Heineken Slovensko, a. s. zmluvu o partnerstve, v zmysle ktorej sa postupca a Heineken dohodli na určitej spolupráci v zmysle tejto zmluvy o partnerstve, vzťahu k podujatiu označeného ako Terchovský Budzogaň organizovaného v roku 2013, 2014, 2015 a 2016. Za účelom predaja vstupeniek na podujatie Terchovský Budzogaň v roku 2014 uzatvoril postupník, a to spol. Nafest, s. r. o. dňa 02.04.2014 so spol. Multi Media House, s. r. o. zmluvu o spolupráci pri predaji vstupeniek v znení jej neskorších dodatkov, podľa ktorej Multi Media House, s. r. o. odkúpil od postupníka 2 000 vstupeniek na Terchovský Budzogaň ročník 2014 a zaviazal sa tieto predávať. Nakoľko zo strany Multi Media House, s. r. o. došlo k niekoľkým porušeniam ich povinnosti zo zmluvy o spolupráci pri predaji vstupeniek, spočívajúcich v nedostatočnom predaji vstupeniek v príčinnej súvislosti s tým došlo k zrušeniu podujatia Terchovský Budzogaň plánovaného na rok 2014. Z dôvodu nedostatočného predaja vstupeniek spol. Multi Media House, s. r. o. spol. Heineken Slovensko, a. s. ukončila s postupcom spol. Background promotion, s. r. o. partnerstvo založené zmluvou o partnerstve, a teda nedošlo k vyplateniu odmeny vo výške 15.000,- Eur spol. Heineken postupcovi spol. Background promotion, s. r. o.. Z mailovej komunikácie založenej na č. l. 172 zo dňa 30.07.2014 vyplynulo, že pán F. zaslal mail F. N., v ktorom uviedol, že si uvedomuje nedodržanie termínu, ale stále sa snažil o to, aby sa len predsa Budzogaň uskutočnil. Z mailu od G. F., doručeného F. N. dňa 11.09.2014 vyplynulo, že žalovaný 1/ sa bude kontaktovať v priebehu budúceho týždňa so žalobcom, pričom sa určite mali dohodnúť na splatení

záväzku. Z mailu 11.08.2014 je zrejmé, že žalovaný 1/ sa ešte snažil do projektu získať finančného partnera, vďaka ktorému by mohol uhradiť svoje záväzky, ktoré mu vznikli počas prípravy tohto ročníka. V tej chvíli nevedel dať záväzný termín, kedy je schopný uhradiť pohľadávku žalobcu. Jeho snahou malo byť to, aby to bolo čo najskôr. Z mailovej komunikácie založenej na č. I. 229 vyplynulo, že sporové strany sa dohadovali na grafike Budzogáňa, ktorú zasielal žalovaný 1/ žalobcovi. Mailom zo dňa 11.07.2014 zaslala spol. predpredaj.sk žalovanému 1/ mail, v ktorom ho prosila o dodanie podfarbenia branding, nakoľko sa uvoľnilo podfarbenie na stránke topky.sk. Žalovaný 1/ odpísal, že zadal túto úlohu grafikovi na spracovanie, pričom môže byť táto grafika pripravená najskôr v pondelok, nakoľko je grafik mimo pracoviska. 17.07. boli zaslané požadované banery. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba je dôvodná.

10. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 264 ods. 1, ods. 2, § 323 ods. 2, § 365 ods. 1, § 369, § 369c, § 373 Obchodného zákonníka, § 546, § 548 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z.. Súd prvej inštancie poukázal na to, že vykonaným dokazovaním mal za nesporne preukázané, že sporové strany uzatvorili medzi sebou zmluvu o spolupráci pri predaji vstupeniek podľa Obchodného zákonníka. Predmetom tejto zmluvy bol záväzok dodávateľa distribuovať a predávať vstupenky na podujatie organizované usporiadateľom, ako aj záväzok dodávateľa umožniť usporiadateľovi využiť systém na overovanie platnosti vstupeniek, a to všetko za podmienok a spôsobom podľa tejto zmluvy. Usporiadateľ sa zaviazal zaplatiť dodávateľovi odmenu za poskytnutie plnení a výkon činnosti dodávateľom pre usporiadateľa podľa tejto zmluvy. Predaj vstupeniek sa dodávateľ zaviazal predávať prostredníctvom služby, pričom predaj vstupeniek cez službu prebiehal v predpredaji. Zmluva bola podpísaná dňa 02.04.2014. V ten istý deň sporové strany medzi sebou uzatvorili Dodatok č. 1 k zmluve o spolupráci pri predaji vstupeniek, pričom predmetom tohto dodatku bolo dohoda, že Music Media s. r. o. sa zaväzuje kúpiť od usporiadateľa na podujatie Terchovský Budzogáň 2 000 ks vstupeniek v cene 20,- Eur za jeden kus a predávať ich prostredníctvom služby. Music Media s. r. o. sa zaviazal poslať dohodnutú sumu na účet usporiadateľa najneskôr do 7 pracovných dní odo dňa podpisu tohto dodatku k zmluve. Ďalej bolo v dodatku ustanovené, že v prípade, ak usporiadateľ zruší podujatie, na ktoré mu Music Media s. r. o. vyplatilo sumu v zmysle tohto dodatku, je usporiadateľ povinný zaplatiť na účet Music Media s. r. o. všetky finančné prostriedky, ktoré mu boli vyplatené podľa tohto dodatku, aby mohol Music Media s. r. o. následne vrátiť vstupné zákazníkom, ktorí si kúpili vstupenky na podujatie zrušené usporiadateľom, a to najneskôr do troch pracovných dní odo dňa oznámenia o zrušení podujatia. Zároveň bol v dodatku ustanovený aj ručiteľský záväzok, ktorý podpísal Mgr. G. F., ktorý vyhlásil, že v plnom rozsahu uspokojí akékoľvek pohľadávky spol. Music Media s. r. o., ktoré má voči usporiadateľovi spol. Schoolboarder s. r. o. vyplývajúce zo zmluvy o zabezpečení predaja vstupeniek pre usporiadateľov.

11. V konaní nebolo sporným, že žalobca (podľa výpisu z Tatra banky) zaslal na účet žalovaného sumu vo výške 40.000,- Eur. E-mailom zo dňa 21.07.2014 oznámil žalovaný 1/ zrušenie Terchovského Budzogáňa ročník 2014, kde uviedol, že finančné prostriedky za už predané vstupenky budú prevedené na účet spoločnosti žalobcu do 7 dní, t. j. do 28.07.2014. Nakoľko si žalovaný svoju povinnosť voči žalobcovi nesplnil, žalobca listom zo dňa 07.08.2014 vyzval spoločnosť Nafest, s. r. o. na úhradu sumy vo výške 40.000,- Eur bez zbytočného odkladu po doručení tejto výzvy. Vzhľadom na to, že k zmluve bol pripojený ručiteľsky záväzok, žalobca postupoval nasledovne tak, že vyzval v zmysle uzatvorenej zmluvy pána F. na uhradenie pohľadávky vo výške 40.000,- Eur namiesto dlžníka Nafest, s. r. o.. Ten napriek tomu, že bol ručiteľom v zmysle uzatvorenej zmluvy, si svoj záväzok voči žalobcovi nesplnil.

12. Podľa tlačovej správy Hudobný festival Terchovský Budzogáň 2014 bol zrušený z toho dôvodu, že sa nepodarilo naplniť rozpočet festivalu tak, aby dokázali zabezpečiť jeho plnohodnotný priebeh a diváci a účinkujúci by to nepocítili. Žalovaní v konaní namietali, že podujatie bolo zrušené najmä aj z toho titulu, že žalobca nevytváral dostatočný reklamný priestor pre reklamu a marketing podujatia Terchovský budzogáň, avšak podľa zmluvy, ktorú sporové strany medzi sebou uzatvorili, nevyplývala z nej povinnosť žalobcu vytvárať reklamné prostredie pre podujatie tak, aby sa zvýšila predajnosť lístkov. Súd prvej inštancie poukázal na to, že bolo len na samotnom žalovanom 2/, aby si zvolil portál, cez ktorý bude predávať lístky na podujatie a ak mal dobré skúsenosti s portálom Ticketportál, ktorý predchádzajúce roky predal dostatok lístkov na podujatie, mal žalovaný 2/ pokračovať v spolupráci s portálom Ticketportál. Pozornosti súdu však neunikol klesajúci záujem o podujatie, kedy sám žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že v roku 2011 sa predalo 7510 lístkov, v roku 2012 sa predalo 3477 lístkov a v roku 2013 sa predalo 2100 lístkov. Z internetového výpisu predpredaj.sk bolo zrejmé, že na Terchovský Budzogáň 2014 bolo predaných 207 lístkov, avšak súd bol toho názoru, že žalobca si splnil

všetky svoje zmluvné povinnosti a nízky predaj vstupeniek a teda nízky záujem o toto podujatie, nemožno pripísať na vrub žalobcu, navyše podľa zmluvy sa žalobca nezaviazal prediť všetky vstupenky na podujatie. Žalobca neporušil žiadnu obchodnú zvykosť, ktorej sa dovolávajú žalovaní, pričom aplikácia všeobecných obchodných zvyklostí nebola medzi stranami zmluvne dohodnutá.

13. Súd prvej inštancie následne zdôraznil, že skutočnosť, že podujatie sa z dôvodov na strane žalovaného 2/ neuskutočnilo, nezakladala vznik škody na strane žalovaného 2/, za ktorú mal zodpovedať žalobca. Navyše žalovaný 2/ počas celého konania nepreukázal podľa § 373 Obchodného zákonníka protiprávne konanie žalobcu, ktorý podľa názoru súdu postupoval zákonne a v zmysle uzatvorenej zmluvy medzi sporovými stranami, ďalej nepreukázal škodu, ktorú by mu žalobca svojim protiprávnym konaním mal spôsobiť ako ani kauzálny nexus medzi protiprávnym konaním a škodou vychádzajúc zo zásady, že bez protiprávnosti niet zodpovednosti.

14. V ďalšom súd prvej inštancie zistil, že zo zmluvy o partnerstve medzi zmluvnými stranami Heineken Slovensko, a. s. a Background promotion, s. r. o. vyplynulo, že spol. Heineken Slovensko, a. s. sa stala partnerom podujatia Terchovský Budzogáň 2013, pričom poskytovateľ sa zaviazal zaručiť pre partnera opciu na nasledujúce tri ročníky podujatia v tom zmysle, že ak poskytovateľ bude organizovať podujatia v nasledujúcich troch kalendárnych rokoch po podpise tejto zmluvy, poskytovateľ zaručil partnerovu opciu na partnerstvo na podujatie aj v rokoch 2014, 2015 a 2016. Zmluva bola uzatvorená dňa 10.06.2013. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej dňa 21.11.2015 medzi Background promotion, s. r. o. ako postupcom a Nafest, s. r. o. ako postupníkom je z preambuly tejto zmluvy zjavné, že dňa 10.06.2013 uzatvoril postupca so spol. Heineken Slovensko, a. s. zmluvu o partnerstve, v zmysle ktorej sa postupca a Heineken dohodli na určitej spolupráci v zmysle tejto zmluvy o partnerstve, vzťahu k podujatiu označeného ako Terchovský Budzogáň organizovaného v roku 2013, 2014, 2015 a 2016. Za účelom predaja vstupeniek na podujatie Terchovský Budzogáň v roku 2014 uzatvoril postupník, a to spol. Nafest, s. r. o. dňa 02.04.2014 so spol. Multi Media House, s. r. o. zmluvu o spolupráci pri predaji vstupeniek v znení jej neskorších dodatkov, podľa ktorej Multi Media House, s. r. o. odkúpil od postupníka 2 000 vstupeniek na Terchovský Budzogáň ročník 2014 a zaviazal sa tieto predávať. Nakoľko zo strany Multi Media House, s. r. o. došlo k niekoľkým porušeniam ich povinností zo zmluvy o spolupráci pri predaji vstupeniek, spočívajúcich v nedostatočnom predaji vstupeniek v príčinnej súvislosti s tým došlo k zrušeniu podujatia Terchovský Budzogáň plánovaného na rok 2014. Z dôvodu nedostatočného predaja vstupeniek spol. Multi Media House, s. r. o. spol. Heineken Slovensko, a. s. ukončila s postupcom spol. Background promotion, s. r. o. partnerstvo založené zmluvou o partnerstve, a teda nedošlo k vyplateniu odmeny vo výške 15.000,- Eur spol. Heineken postupcovi spol. Background promotion, s. r. o..

15. K pohľadávke žalovaného 2/ voči žalobcovi z titulu náhrady škody vo výške 15.000,-Eur z titulu skončenia spolupráce medzi žalovaným 2/ a spoločnosťou Heineken Slovensko, a. s., súd prvej inštancie uviedol, že spoločnosť Heineken Slovensko, a. s. sa zaviazala zaručiť pre partnera opciu na nasledujúce tri ročníky podujatia v tom zmysle, že ak poskytovateľ bude organizovať podujatie v nasledujúcich troch kalendárnych rokoch po podpise zmluvy, Heineken Slovensko, a. s. zaručil opciu na partnerstvo na podujatie aj v rokoch 2014, 2015 a 2016 s tým, že žalovaný 2/ si musí svoje právo opcie uplatniť najneskôr do 31.12. roka, ktorý predchádza najbližšie nasledujúcemu ročníku podujatia, v opačnom prípade partner túto opciu stratí. Z dohody medzi žalovaným 2/ a spoločnosťou Heineken vyplynulo, že títo sa dohodli na prípadnej možnej spolupráci, pričom žalovaný 2/ nepreukázal, že by došlo k opätovnému uzavretiu zmluvy medzi spoločnosťou Background promotion a Heineken Slovensko, ako ani to, či si spoločnosť Heineken Slovensko uplatnila včas opciu podľa čl. VIII bod 1 Zmluvy o partnerstve. Navyše súd mal za to, že došlo k postúpeniu neexistujúcej pohľadávky, nakoľko ročník 2014 Terchovského budzogáňa sa neuskutočnil.

16. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobe vyhovel. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

17. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní odvolanie a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, príp. aby ho zmenil tak, že žalobu zamietne. Namietali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza i z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd podľa nich dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak vo svojom rozhodnutí tvrdil, že „žalovaný v konaní

namietal, že podujatie bolo zrušené najmä aj z toho titulu, že žalobca nevytváral dostatočný reklamný priestor pre reklamu a marketing podujatia Terchovský budzogáň, avšak podľa zmluvy, ktoré sporové strany medzi sebou uzavreli, nevyplýva z nej povinnosť žalobcu vytvárať reklamné prostredie pre podujatie tak, aby sa zvýšila predajnosť lístkov. Súd poukazuje na to, že bolo len na samotnom žalovanom, aby si zvolil portál, cez ktorý bude predávať lístky na podujatie, a ak mal dobré skúsenosti s portálom Ticketportal, ktorý predchádzajúce roky predal dostatok lístkov na podujatie, mal žalovaný pokračovať v spolupráci s portálom Ticketportal. Súd ďalej uvádza, že je toho názoru, že žalobca si splnil všetky svoje zmluvné povinnosti a nízky predaj vstupeniek a teda nízky záujem o toto podujatie, nemožno pripísať na vrub žalobcu, navyše podľa zmluvy sa žalobca nezaviazal predáť všetky vstupenky na podujatie. Žalobca neporušil žiadnu obchodnú zvykosť, ktorej sa dovolávajú žalovaní, pričom aplikácia všeobecných obchodných zvyklostí nebola medzi stranami zmluvne dohodnutá. Žalovaní majú za to, že nie je možné sa stotožniť s odporúčaním súdu, že žalovaní mali možnosť pokračovať so spoluprácou so spoločnosťou Ticketportal. Žalovaní uprednostnili spoluprácu so žalobcom na základe skutočnosti, že im ponúkol výhodné podmienky spolupráce a suma vo výške 40.000,- Eur mala byť odmenou žalovaného 2/ za 2000 ks vstupeniek na podujatie. S poukazom na § 264 Obchodného zákonníka prihladenie na obchodné zvyklosti je určitým interpretačným pravidlom pri určení práv a povinností zo záväzkového vzťahu. Práva a povinnosti zmluvných strán však v prvom rade určujú kogentné ustanovenia zákona, potom dojednania zmluvných strán, ktoré nie sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona, potom dispozitívne ustanovenia zákona a napokon obchodné zvyklosti. Zmluvné strany sa však môžu priamo v zmluve dohodnúť na použití určitej obchodnej zvyklosti, t. j. konkrétna obchodná zvykosť alebo výslovný odkaz na ňu bude inkorporovaná do konkrétneho ustanovenia zmluvy, bude mať teda charakter dojednania medzi zmluvnými stranami a prednosť pred dispozitívnymi ustanoveniami zákona. Obchodné zvyklosti si teda strany môžu dohodnúť, čo však neznamená, že by si ich strany museli dohodnúť. V prípade, ak si zmluvné strany tieto obchodné zvyklosti nedohodnú, aplikujú sa tieto subsidiárne, a to v nasledovnom poradí: kogentné ustanovenia zákona, dojednania zmluvných strán, ktoré nie sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami, dispozitívne ustanovenia a napokon obchodné zvyklosti. Žalobca je spoločnosťou, ktorá má v predmete podnikania zapísané aj sprostredkovateľskú činnosť v oblasti obchodu a aj reklamné a marketingové služby. V zmluve o spolupráci pri predaji vstupeniek (čl. 7.7) sa odkazuje okrem predaja vstupeniek aj na vykonávanie marketingovej podpory žalobcom alebo poskytovanie iných plnení a iných činností spojených s predajom vstupeniek. Žalovaní majú potom aj na základe uvedeného za to, že je možné vyvodiť jednak implicitnú dohodu o obchodných zvyklostiach týkajúcich sa reklamných a marketingových činností a jednak, že na tieto treba prihliadať aj v dôsledku okolností, za ktorých k uzavretiu zmluvy došlo. Žalobca sa síce v zmluve nezaviazal predáť všetky vstupenky, ale tieto sa zaviazal odkúpiť a na základe toho vznikla spolupráca medzi zmluvnými stranami. Následne došlo k zrušeniu podujatia vzhľadom na to, že nebol predaný dostatočný počet vstupeniek. Žalovaní majú za to, že na tieto okolnosti mal súd prihliadať. Protiprávne konanie žalobcu spočíva práve v porušení obchodných zvyklostí reklamy a propagácie podujatia a využití nevhodného webového portálu www.topky.sk na propagáciu podujatia, ktoré je zamerané na inú cieľovú skupinu účastníkov webportálu, na ktorom bol umožnený predaj lístkov. Vlastníkom 2000 ks lístkov sa stal žalobca a navodil situáciu akoby už boli tieto predané. Pokiaľ ide o škodu 15.000 eur, táto bola riadne preukázaná a opcia pre rok 2014 bola uplatnená ústne, keďže sa festival nekonal nedošlo k uzavretiu zmluvy. Spolupráca so spoločnosťou Heineken Slovensko, a. s. však pokračovala aj v ďalších ročníkoch. S odkazom na § 265 Obchodného zákonníka, žalovaní mali za to, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu obchodných zvyklostí a poctivého obchodného styku, keď svojim konaním zanedbal povinnosti zabezpečenia riadneho marketingu a zneužil svojim konaním pri predzmluvných vzťahoch dobromyseľnosť žalovaného 2/, ktorý ho uprednostnil na základe prisľúbenia podmienok, ktoré nedodrжал. Žalobcovi bol a musel byť známy úmysel žalovaného 2/ uzatvoriť zmluvu s tým, že žalovaný 2/ predá žalobcovi 2000 ks lístkov za dohodnutú cenu a že žalovaný 2/ tak vstúpil do zmluvného vzťahu práve z tohto dôvodu, teda že žalobca sa stal majiteľom 2000 ks lístkov na začiatku spolupráce. Žalobca zanedbal svoje povinnosti vychádzajúce z obchodných zvyklostí a praxe predajcov, keď nepropagoval podujatie riadne na portáli určenom cieľovej skupine účastníkov podujatia. Žalobca nepripustil akúkoľvek mieru svojej zodpovednosti, tým že nepristúpil ani na mimosúdnu dohodu, na ktorej mali žalovaní záujem, pričom žalobcovi muselo byť zjavné na základe akých okolností bola zmluvná spolupráca medzi ním a žalovaným 2/ dohodnutá. Súd postupoval nesprávne, ak situáciu vyhodnotil bez toho, aby bral ohľad na výklad prejavu vôle zmluvných strán a prídžal sa rigidne ustanovení zmluvy bez ohľadu na širšie súvislosti, a aj obchodné zvyklosti, ktoré možno vyvodzovať aj z odseku 7.7. Zmluvy, ktoré odkazuje na vykonávanie marketingovej podpory. Je potrebné, aby súd uvažoval v širších súvislostiach a pristupoval aj k výkladom právnych úkonov extenzívnejšie a s ohľadom na celkovú situáciu a bral do

úvahy aj princíp spravodlivosti . Súd by mal, (a to bez ohľadu na to, či škoda žalovaného 2/ bola alebo nebola preukázaná) žalobu zamietnuť, a to s ohľadom na nepoctivý obchodný styk a extenzívny výklad Zmluvy.

18. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Poukázal na to, že žalovaní tým, že v lehote na podanie odvolania neuviedli, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, vlastne neuviedli žiaden odvolací dôvod. Nie je úlohou odvolacieho súdu hľadať, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci, nakoľko by tým zvýhodňoval protistranu, keďže by musel sám skúmať, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci celkovo, a nie len z dôvodov uvedených odvolateľom. Tým by však došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, kedy by odvolací súd nahrádzal procesnú aktivitu odvolateľa v konaní, čím by bola narušená rovnosť zbraní strán sporu v neprospech protistrany. K odvolaciemu dôvodu ohľadne nesprávnych skutkových zistení súdom prvej inštancie, žalobca uviedol, že súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť vytvorená tromi príčinami, ktorými sú chybné vyhodnotenie návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov alebo predpoklad „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany či prostriedkami procesného útoku. Vykonanie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné. Skutkové zistenia hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam) zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania...) a pravdivosti (hodnovernosti zdroja). Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (pri tomto hodnotení sa už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospieje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Vo vzťahu k argumentácii žalovaných uvedenej v odvolaní žalobca potom uviedol, že žalovaní síce v odvolaní uviedli, že napádajú rozsudok z dôvodu, že podľa ich názoru súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, avšak v odvolaní absentuje špecifikácia, na základe čoho mal súd prvej inštancie dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam v súdnom konaní na súde prvej inštancie. Poukázal na to, že z odvolania žalovaných nie je možné presne a jednoznačne vyvodit', ktoré skutkové zistenia súdu prvej inštancie považujú za nesprávne, nesprávne vyhodnotené, resp. v rozpore s pravidlami formálnej logiky a z akých dôvodov, a preto je namieste konštatovanie, že odvolací dôvod nie je špecifikovaný tak, ako to vyplýva z Civilného sporového poriadku a ani z judikatúry slovenských súdov. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie sa so všetkými predloženými dôkazmi oboch strán sporu vysporiadal v súlade so zásadami a princípmi Civilného sporového poriadku, ako aj s pravidlami formálnej logiky, všetky dôkazy vyhodnotil z hľadiska ich dôležitosti, zákonnosti aj pravdivosti a v ich vzájomnej súvislosti a následne sa so všetkými predloženými dôkazmi v odôvodnení rozsudku presvedčivo a logicky vysporiadal. Vzhľadom k tomu mal žalobca za to, že neboli naplnené zákonné predpoklady na použitie odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku, a teda rozsudok vychádza so správneho skutkového zistenia danej veci, ktorá je predmetom tohto súdneho konania. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, pod nesprávnym právnym posúdením sa rozumie situácia, kedy súd neaplikoval príslušnú právnu normu (t. j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu), aplikoval nesprávnu právnu normu (t. j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú), obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Žalovaní však žiadnym spôsobom nešpecifikujú, ako došlo k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu, t. j. akým spôsobom súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil, t. j. žiadnym spôsobom nepreukázali naplnenie tohto odvolacieho dôvodu. Práve naopak, žalobca má za to, že súd prvej inštancie správne právne vec posúdil, t. j. v danom spore aplikoval príslušné správne právne normy, ich obsah správne interpretoval a zvolené právne normy správne aplikoval. Z týchto dôvodov nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku, a teda rozsudok je vecne správny. Keďže z odvolania jasne a jednoznačne nie je možné vyvodit', k akým nesprávnym skutkovým zisteniam podľa právneho názoru žalovaných súd prvej inštancie dospel, rovnako tak nie je možné z odvolania jasne a zrozumiteľne identifikovať, z akého nesprávneho právneho posúdenia vecí rozsudok podľa názoru žalovaných vychádza, možno dospieť k záveru, že žalovaní nesplnili podmienku dostatočnej identifikácie odvolacích dôvodov, pre ktoré považujú rozhodnutie za

nesprávne. Odhliadnuc od uvedeného žalobcu poukázal na to, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku a s argumentáciou, ktorú uviedol vo svojom vyjadrení označenom ako „VYJADRENIE žalobcu k vyjadreniu žalovaných zo dňa 10.10.2017 zo dňa 01.02.2018 (ďalej len „Vyjadrenie zo dňa 01.02.2018“), a to najmä, avšak nie výlučne, že uzatvorenie Zmluvy o spolupráci pri predaji vstupeniek zo dňa 02.04.2014 (ďalej len „Zmluva“) v znení Dodatku č. 1 k Zmluve zo dňa 02.04.2014 (ďalej len „Dodatok“), v zmysle ktorej sa zmluvné strany dohodli na spolupráci pre predaji vstupeniek na podujatie organizované žalovaným 2/ ako organizátorom s názvom - „Terchovský budzogáň“ (ďalej len na „Podujatie“), bolo dobrovoľným obchodným rozhodnutím žalovaného 2/, o čom svedčia aj záverečné ustanovenia Zmluvy, resp. Dodatku, v zmysle ktorých žalovaný 2/ a žalovaný 1/ (v Dodatku) svojim podpisom osvedčili, že si Zmluvu aj Dodatok prečítali, a že s ich obsahom súhlasia, resp. sa cítia viazaní obsahom týchto dokumentov. Poukázal na čl. I. bod 3. Dodatku, v zmysle ktorého: „V prípade, že usporiadateľ zruší podujatie, na ktoré mu Music Media vyplatil sumu v zmysle tohto dodatku, je usporiadateľ povinný zaplatiť na účet Music Media všetky finančné prostriedky, ktoré mu boli vyplatené podľa tohto dodatku, aby mohol Music Media následne vrátiť vstupné zákazníkovi, ktorí si kúpili vstupenky na podujatie zrušené usporiadateľom, a to najneskôr do 3 pracovných dní odo dňa oznámenia o zrušení podujatia. Ak nedôjde k oznámeniu o zrušení podujatia, je usporiadateľ povinný vrátiť prijatú sumu Music Media najneskôr do 3 pracovných dní po plánovanom termíne konania podujatia, ak sa toto podujatie v plánovanom termíne neuskutočnilo.“ Vzhľadom na jasnú formuláciu citovaného ustanovenia Dodatku k Zmluve, žalobca uviedol, že žalovaný 2/ bol jednoznačne povinný vrátiť žalobcovi všetky peňažné prostriedky, ktoré žalobca vyplatil žalovanému 2/ v zmysle Zmluvy a Dodatku v prípade, ak dôjde k zrušeniu Podujatia, pričom je absolútne irelevantná skutočnosť, z akého dôvodu bolo Podujatie zrušené. Skutočnosť, že Žalovaný 2/ mal vrátiť peňažné prostriedky žalobcovi z dôvodu zrušenia Podujatia (a že si tejto povinnosti voči žalobcovi bol žalovaný 2/ vedomý) vyplýva aj z emailovej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným 2/ (emailová komunikácia je súčasťou súdneho spisu), z ktorej tiež vyplýva prísľub žalovaného 2/, že v dohľadnej dobe peňažné prostriedky, ktoré mu žalobca v zmysle Zmluvy a Dodatku poskytol, vráti v celom rozsahu. Žalobca v tomto smere poukázal i na jednu z najzákladnejších zásad súkromného práva a síce na zásadu „pacta sunt servanda“, a síce, že zmluvy sa majú dodržiavať. Aj podľa nálezu Ústavného súdu ČR, sp. zn. III. ÚS 3900/12 zo dňa 28.02.2013 platí, že „V súkromnom práve sa aplikuje zásada pacta sunt servanda (zmluvy sa musia dodržiavať) - a to aj v prípadoch, keď je to pre niektorú zo zmluvných strán nevýhodné. Zmluvná strana si musí byť vedomá svojej zodpovednosti v zmluvných vzťahoch a nemôže zmluvy uzatvárať a neskôr namietať ich neplatnosť podľa svojej vlastnej vôle.“ S ohľadom na uvedené má žalobca za to, že konajúci súd jednoznačne v celom rozsahu zistil skutkový stav v tejto právnej veci, pričom správne právne posúdil skutočnosť, že žalovaní sú povinní uhradiť žalobcovi istinu spolu s príslušenstvom, ktorej úhrady sa žalobca v tomto súdnom konaní domáha, pričom žalovaní nemôžu od konajúceho súdu požadovať, aby tento zmenil vopred jasne dohodnuté povinnosti žalovaných vyplývajúcich im zo Zmluvy a z Dodatku len z dôvodu, že žalovaní zrejme nemajú záujem si tieto povinnosti splniť a zároveň, že sa títo nestotožnili s názorom konajúceho súdu vyslovenom v odôvodnení rozsudku, a síce, že bolo na samotnom žalovanom 2/, s kým tento vstupoval do zmluvných vzťahov. K aplikácii obchodných zvyklostí žalobca uviedol, že už v súdnom konaní vo veci samej vo svojich písomných podaniach poukázal na to, kedy je možné v súkromnom práve aplikovať aj pravidlá obchodnej zvyklosti, a síce že: Všeobecnosť zachovávanie obchodných zvyklostí treba chápať tak, že musí ísť o zachovávanie celoštátne; len miestna akceptácia nestačí. ... Dôkazné bremeno, že určitá obchodná zvyklosť existuje, aký je jej obsah, a že sa v príslušnom obchodnom odvetví všeobecne zachováva, postihuje stranu, ktorá sa tejto zvyklosti dovoľáva“. V odbornej literatúre sa v tejto súvislosti uvádza tiež, že: „Dôkazné bremeno, že určitá obchodná zvyklosť existuje, aký je jej obsah, a že sa v príslušnom obchodnom odvetví všeobecne zachováva, postihuje stranu, ktorá sa tejto zvyklosti dovoľáva, V súdnom konaní sa existencia a obsah obchodnej zvyklosti často preukazuje znaleckým posudkom“. Možno teda konštatovať, že práva a povinnosti zmluvných strán v prvom rade určujú kogentné ustanovenia zákona, potom dojednania zmluvných strán, ktoré nie sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona, potom dispozitívne ustanovenia zákona, a až na záver obchodné zvyklosti (ktoré musia byť zachovávané celoštátne), pokiaľ tieto nie sú priamo inkorporované do ustanovení zmluvy. Povinnosť preukázať, že existuje určitá obchodná zvyklosť však zaťažuje toho, kto sa na aplikáciu obchodných zvyklostí odvoláva. Žalovaní však v súdnom konaní žiadnym spôsobom nepreukázali, že povinnosť žalobcu vykonávať marketingovú činnosť mala vyplývať zo všeobecných obchodných zvyklostí. Žalovaní tiež v odvolaní uvádzajú, že existenciu obchodných zvyklostí je podľa ich názoru okrem všeobecnej aplikácie podľa ust. § 264 ods. 1 Obchodného zákonníka možné vyvodzovať aj z bodu 7.7 Zmluvy, ktorý má tiež odkazovať na uskutočňovanie marketingovej podpory. Tento článok Zmluvy je

však sľubom odškodnenia zo strany žalovaného 2/ udeleného žalobcovi, a teda ho v žiadnom prípade nemožno vykladať tak, že uvedeným ustanovením bola medzi zmluvnými stranami Zmluvy dohodnutá obchodná zvykosť týkajúca sa povinnosti žalobcu vykonávať pre žalovaného 2/ marketingovú činnosť. Keďže žalovaní v súdnom konaní pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom neunesli dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti ohľadom porušenia povinnosti žalobcu vyplývajúcej z údajných obchodných zvyklostí (povinnosť marketingovej propagácie), konajúci súd v odôvodnení rozsudku správne skonštatoval, že „žalobca si splnil všetky svoje zmluvné povinnosti a nízky predaj vstupeniek, teda nízky záujem o toto podujatie, nemožno pripísať na vrub žalobcu, navyše podľa zmluvy sa žalobca nezaviazal prediť všetky vstupenky na podujatie“ ako aj že; „Žalobca neporušil žiadnu obchodnú zvykosť, ktorej sa dovoľávajú žalovaní, pričom aplikácia všeobecných obchodných zvyklostí nebola medzi zmluvnými stranami dohodnutá.“ Pokiaľ ide o údajnú škodu žalovaného 2/, žalobca uviedol, že vo vzťahu ku podmienkam vzniku škody a jej nároku na náhradu škody sa už vyčerpávajúco vyjadril vo svojom Vyjadrení zo dňa 01.02.2018, avšak v záujme právnej istoty opätovne uvádza, že v právnom vzťahu založenom medzi stranami sporu na základe Zmluvy a Dodatku nedošlo k naplneniu ani jednej z 3 základných podmienok vzniku nároku na náhradu škody (t. j. žalobca nekonal protiprávne - neporušil žiadnu z povinností, žalovaní nepreukázali vznik akejkoľvek škody ani rozsah vzniknutej škody, t. j. žalovaní nemohli preukázať ani vznik tretej podmienky na vznik nároku na náhradu škody, a to príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody), ktoré musia byť naplnené kumulatívne, čo správne právne zhodnotil aj konajúci súd prvej inštancie. Argumentácia žalovaných ohľadom vzniku škody vo výške 15.000,- Eur sa rovnako nezakladá na pravde, keďže žalobca nemal žiadny zmluvný vzťah ani so spoločnosťou Background promotion, s. r. o., so sídlom Poľná 21, 811 08 Bratislava, IČO: 35 775 084 (ďalej len „Background promotion“), ani a so spoločnosťou Heineken Slovensko, a. s., so sídlom Novozámocká 2, 947 01 Hurbanovo, IČO: 36 528 391 (ďalej len „Heineken Slovensko“), rovnako nikdy nebola ani uzatvorená zmluva týkajúca sa spolupráce medzi spoločnosťou Background promotion a spoločnosťou Heineken Slovensko, t. j. zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá bola zo strany žalovaných predložená v tomto súdnom konaní ako listinný dôkaz došlo k postúpeniu k neexistujúcej pohľadávke, čo rovnako právne zhodnotil aj konajúci súd. Žalobca zdôraznil, že usporiadateľom Podujatia bol žalovaný 2/, a teda, za jeho organizáciu a uskutočnenie bol zodpovedný Žalovaný 2/ a nie Žalobca, rovnako, Podujatie bolo zrušené práve na podnet Žalovaného 2/ (viď emailová komunikácia), a preto akákoľvek iná argumentácia je v tejto súvislosti absolútne irelevantná. Pokiaľ ide o posudzovanie výkladu prejavu vôle a údajné porušenie povinností žalobcu, žalobca uviedol, že v odbornej literatúre sa vo vzťahu k ust. § 265 Obchodného zákonníka, na ktoré žalovaní poukazovali v odvolaní, uvádza, že: „V tejto súvislosti treba upozorniť, že prax má často snahu toto ustanovenie využívať, resp. zneužívať aj v prípadoch, keď niektorá zo strán si chce jeho uplatnením kompenzovať vlastné riziko pri obchodovaní, prípadne svoju neschopnosť, alebo nepozornosť pri uzavieraní zmlúv, resp., dopad rôznych sankcií za porušenie povinností a pod. V takýchto prípadoch by toto ustanovenie spravidla nebolo prostriedkom právnej ochrany, ale stalo by sa prostriedkom, ktorý by výrazne narušil právnu istotu účastníkov obchodných záväzkových vzťahov.“ Vo vzťahu k interpretačnému pravidlu ustanoveného v ust. § 266 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka žalobca poukázal na judikatúru, a to, že: „Výkladom je možné zisťovať obsah právneho úkonu, nie je možné nim však prejav vôle dopĺňovať.“ „Ak je v zmluve obsiahnutá dohoda tak jednoznačná, že jej znenie nepripúšťa rôzny výklad, nie je dôvod, aby súd vykonal dokazovanie na výklad prejavu vôle konajúcich osôb, aj keď sa toho jedna zo strán domáha“. „Okrem toho súd na základe vykonaného dokazovania posúdi, aká bola skutočná vôľa strán v čase uzatvárania zmluvy. Podmienkou pre to, aby mohol prihliadnuť k vôli účastníkov je, aby nebola v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového vyjadrenia úkonu. Výkladom tak možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním prejav vôle dopĺňovať. Takto musí súd postupovať súd aj v prípadoch, ak interpretujú účastníci vo svojich prednesoch alebo výpovediach v priebehu konania zmluvné dojednanie odlišným spôsobom. Takáto situácia neznamená, že právny úkon vyložiť nemožno, lebo záujmy a postoje účastníkov priebehu súdneho konania už nemusia zodpovedať ich pôvodnej vôli, ktorú prejavili pri právnom úkone. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže byť považovaná za nahradenie, prípadne zmenu už urobených prejavov vôle, keďže použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý urobili účastníci o vzájomnej dohode, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase ich zmluvného dojednania.“ Na základe vyššie uvedeného tak možno konštatovať, že argumentácia žalovaných v súvislosti s tým, že konajúci súd nezohľadnil vôľu zmluvných strán Zmluvy a Dodatku, rovnako, že uzavretie Zmluvy je v rozpore s poctivým obchodným stykom, nemôže absolútne obstať, pretože:

- žalovaný 2/ slobodne a vážne prejavil svoju vôľu uzavrieť Zmluvu a Dodatok, t. j. explicitne prejavil vôľu byť viazaný právami a povinnosťami vyplývajúcimi zo Zmluvy, ako aj z Dodatku, t. j. vyslovil v zmysle čl. I. bod 3. Dodatku svoj súhlas s tým, že v prípade, ak dôjde k zrušeniu Podujatia, za ktoré boli žalovanému 2/ v zmysle Dodatku vyplatené finančné prostriedky, žalovaný 2/ vyplatí žalobcovi všetky peňažné prostriedky, aby žalobca následne mohol vrátiť vstupné za reálne predané vstupenky osobám, ktoré si lístky na zrušené Podujatie zakúpili, žalobca má za to, že v Zmluve a v Dodatku je jednoznačne obsiahnutá dohoda zmluvných strán, že žalovaný 2/ bol povinný vrátiť žalobcovi peňažné prostriedky, ktorých úhrady sa v tomto súdnom konaní žalobca voči žalovaným domáha;

- z emailovej komunikácie medzi stranami sporu predloženej v tomto spore jasne vyplýva, že aj v čase, kedy už bolo nesporné, že sa Podujatie neuskutoční, žalovaný 1/ niekoľkokrát prejavil vôľu vrátiť žalobcovi peňažné prostriedky, ktoré boli zo strany žalobcu v zmysle Dodatku vyplatené, a to minimálne v emaile zo dňa 21.07.2014, ako aj emaile zo dňa 11.09.2014 (na čo poukázal aj súd prvej inštancie v rozsudku), t. j. akákoľvek argumentácia žalovaných, že žalobca odmietol mieru zodpovednosti tým, že nepristúpil na mimosúdnu dohodu, na ktorej mali žalovaní záujem (pričom žalobca zdôrazňuje, že vzhľadom na existenciu článku I. bod 3. Dodatku by takáto dohoda nemala žiadny význam) nemôže v žiadnom prípade obstať;

- práva a povinnosti medzi žalovaným 2/ a žalobcom boli v Zmluve, ako aj Dodatku vymedzené jednoznačne a určito, a ako žalobca v priebehu sporu preukázal, z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti, na ktorú sa v zmysle Zmluvy, resp. Dodatku zaviazal, s čím sa v odôvodnení rozsudku stotožnil aj konajúci súd, preto neexistuje žiaden dôvod, aby súd Zmluvu, resp. Dodatok vykladal „v širších súvislostiach“, ako to požadujú žalovaní, naopak, žalobca má za to, že snahou žalovaných je vyhnúť sa povinnosti v zmysle čl. I. bod 3. Dodatku, pretože sa im zdá pre nich nevýhodná, čo je neprípustné;

- by bolo v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, ako aj v rozpore so zásadou „pacta sunt servanda“, ak by konajúci súd rozšíril povinnosti žalobcu, ktoré mu žiadnym spôsobom zo zmluvného vzťahu v zmysle Zmluvy a Dodatku nevznikli a naopak žalovaným by ich povinnosti, ktoré im vyplývajú zo Zmluvy a z Dodatku, zúžil.

Navyše nad rámec povinností, ku ktorým sa Zmluvou a Dodatkom žalobca zaviazal, propagoval Podujatie, o čom svedčí predložený dôkaz označený ako „Výpis zo systému, ktorý zaznamenáva počet zobrazení reklamy a priamych preklikov na portál predpredaj.sk“, z ktorého jasne vyplýva, že na základe reklamy, resp. propagácie Podujatia prostredníctvom priameho prekliku prejavilo záujem o Podujatie množstvo ľudí (spolu až 20.420 priamych preklikov na Podujatie na základe reklamy, ktorú žalobca umiestnil aj na portáli topky.sk), nevhodnosť daného internetového portálu nebola počas trvania zmluvného vzťahu na základe Zmluvy a Dodatku zo strany žalovaných žiadnym spôsobom rozporovaná, žalobca má aj v tomto prípade za to, že ide len o účelovú argumentáciu žalovaných s cieľom oddialiť právoplatnosť konečného rozhodnutia vo veci samej.

19. Žalovaní v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedli, že vo svojom odvolaní riadne označili, voči ktorému rozhodnutiu ich odvolanie smeruje, v čom vidia pochybenie súdu v zmysle §365 ods. 1 písm. f) CSP a §365 ods. 1 písm. h) CSP a teda, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň vec nesprávne právne posúdil. Opätovne uviedli, že jediným dôvodom, prečo uprednostnili spoluprácu so žalobcom pred spoluprácou so spoločnosťou Ticketportal (aj napriek tomu, že o ňu zo začiatku neprejavili záujem) je skutočnosť, že žalobca ponúkol žalovanému 2/ lepšie a výhodnejšie podmienky spolupráce a suma vo výške 40.000,- Eur mala byť odmenou Žalovaného 2/ za 2000 ks vstupeniek na podujatie „Terchovský budzogaň“, ktoré v zmysle Zmluvy v znení jej Dodatku žalobca odkúpil. Uvedené bolo hlavným dôvodom uzatvorenia zmluvy o spolupráci zo strany žalovaného 2/ práve so žalobcom a nie so spoločnosťou Ticketportal. Žalovaní a žalobca uzatvorili Zmluvu, ktorej predmetom bola spolupráca, teda obe zmluvné strany mali záujem na tom, aby sa Podujatie organizované žalovaným 2/ konalo a aby účasť ľudí na Podujatí bola čo možno najvyššia. V danom prípade nastala situácia, že žalobca kúpil v zmysle Zmluvy v znení jej Dodatku 2000 ks vstupeniek, ktoré sa žalobca zaviazal predáť záujemcom, resp. on jediný bol schopný ovplyvniť počet účastníkov na Podujatí a ovplyvniť tak skutočnosť, či žalovaný 2/ bude schopný „na konci dňa“ Podujatie organizovať. Žalobca v danej situácii navodil u žalovaného 2/ dojem, že všetky vstupenky sú už predané. Žalovaní majú za to, že keďže bol žalobca v zmysle Zmluvy v znení jej Dodatku poverený predajom vstupeniek, je logické, že pre úspešnosť predaja vstupeniek je nevyhnutná aj reklama a propagácia, resp. žalovaným nie je v opačnom prípade jasné, ako si inak žalobca obsahovo predstavoval svoju povinnosť predávať vstupenky na Podujatie bez náležitej propagácie a marketingu. Žalovaní opätovne poukazujú na to, že predaj zo strany žalobcu bol veľmi neprofesionálny a slabý. Žalobca mal málo

fyzických predajných miest a predaj online vstupeniek bol značne komplikovaný. Rovnako reklama na webovej stránke www.topky.sk <<http://www.topky.sk>> s bulvárnym charakterom nie je pre tento typ Podujatia vôbec vhodná, čím žalobca opätovne preukázal svoju neprofesionálnosť v danom odbore, ktorý navyše žalobca považuje za hlavný predmet svojho podnikania, a výkonom ktorého spôsobil žalovanému 2/ nemalú škodu. „Každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.(§ 415 OZ)“ Žalovaní majú za to, že žalobca mal pri výkone svojich povinností v zmysle Zmluvy v znení jej Dodatku konať tak, ako sa pri výkone tejto činnosti predpokladá, a to vynaložiť dostatočné úsilie za účelom predaja vstupeniek na Podujatie, ktoré je objektívne možné. Uverejnením jednej reklamy na webovej stránke www.topky.sk <<http://www.topky.sk>> s bulvárnym obsahom pre tento typ Podujatia a bez akejkoľvek inej reklamy alebo propagácie považujú žalovaní za nedostatočné plnenie si svojej povinnosti v zmysle Zmluvy a jej Dodatku. Je na mieste uviesť, že z veľkej časti je dôvod zrušenia Podujatia príčinou žalobcu, ktorý si svoju zmluvnú povinnosť zabezpečiť predaj lístkov na Podujatie plnil iba formálne a v minimálnom rozsahu. Žalovaní poukázali aj na ustanovenie Zmluvy v čl. 7 bod 7.7: „Usporiadateľ (pozn. Žalovaný 2/) bezpodmienečne a neodvolateľne dáva Dodávateľovi (pozn. Žalobcovi) sľub odškodnenia podľa ustanovenia §725 a nasl. Obchodného zákonníka a zaväzuje sa Dodávateľovi nahradiť všetku škodu a výdavky, ktoré Dodávateľ utrpí alebo vynaloží v dôsledku toho, že Dodávateľ vykonal predaj Vstupeniek, vykonával marketingovú činnosť alebo poskytoval iné plnenia a vykonával iné činnosti spojené s predajom vstupeniek na Podujatie Usporiadateľa organizované v rozpore s vyhlásením Usporiadateľa v zmysle prvej vety tohto bodu tohto článku zmluvy.“ Zároveň žalovaní upozorňujú aj na ustanovenie Zmluvy čl. 7 bod 7.8: „Usporiadateľ sa zaväzuje predávať vstupenky na Podujatia organizované Usporiadateľom exkluzívne prostredníctvom Služby Dodávateľa po dobu troch rokov odo dňa podpisu tejto Zmluvy.“ Z vyššie citovaných ustanovení je evidentné, že žalovaný 2/ považoval marketingovú činnosť za činnosť spojenú s predajom vstupeniek na Podujatie, čo je z objektívneho hľadiska logické, nakoľko je to v prípade týchto činností obchodnou zvyklosťou. Vzhľadom na exkluzivitu dohodnutú v Zmluve nemal žalovaný 2/ možnosť zabezpečiť predaj vstupeniek aj prostredníctvom iného subjektu a spoliehal sa na odborné skúsenosti žalobcu, ktorý v danej veci zaujal postoj, že splnenie svojich zmluvných povinností bude postačujúce iba vo formálnej rovine a práve takéto uvažovanie žalobcu je príčinou vzniknutého následku, ktorý nastal a to je zrušenie Podujatia Usporiadateľom. Je neprijateľné, aby žalobca, ktorý vlastným pričinením (ľahostajným prístupom k riadnemu plneniu si svojich zmluvných povinností) spôsobil zrušenie Podujatia, čím uviedol žalovaného 2/ do situácie, kedy nemal inú možnosť ako Podujatie zrušiť. Žalobca svojim nedostatočným výkonom povinností spôsobil žalovanému 2/ nemalú škodu, za ktorú si sám žiada úhradu. Žalobca vo svojom Vyjadrení ohľadom aplikácie obchodných zvyklostí okrem iného uvádza, že: „Všeobecnosť zachovávaní obchodných zvyklostí treba chápať tak, že musí ísť o zachovávanie celoštátne; len miestna akceptácia nestačí. ... Dôkazné bremeno, že určitá obchodná zvyklosť existuje, aký je jej obsah, a že sa v príslušnom obchodnom odvetví všeobecne zachováva, postihuje stranu, ktorá sa tejto zvyklosti dovoľáva. K uvedenému potom žalovaní uviedli, že v zmysle ust. § 264 Obchodného zákonníka :„1) pri určení práv a povinností zo záväzkového vzťahu sa prihliada aj na obchodné zvyklosti zachovávané všeobecne v príslušnom obchodnom odvetví, pokiaľ nie sú v rozpore s obsahom zmluvy alebo so zákonom. 2) Obchodné zvyklosti, na ktoré sa má prihliadať podľa zmluvy, sa použijú pred tými ustanoveniami tohto zákona, ktoré nemajú donucovaciu povahu.“ „Prihliadnutie na obchodné zvyklosti podľa ods. 1 je určitým interpretačným pravidlom pri určení práv a povinností zo záväzkového vzťahu. Práva a povinnosti zmluvných strán však v prvom rade určujú kogentné ustanovenia zákona, potom dojednania zmluvných strán, ktoré nie sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona, potom dispozitívne ustanovenia zákona, a napokon obchodné zvyklosti. Zmluvné strany sa však môžu podľa ods. 2 priamo v zmluve dohodnúť na použití určitej obchodnej zvyklosti, t. j. konkrétna obchodná zvyklosť alebo výslovný odkaz na ňu bude inkorporovaná do konkrétneho ustanovenia zmluvy, bude mať teda charakter dojednania medzi zmluvnými stranami a prednosť pred dispozitívnymi ustanoveniami zákona.“ Žalovaní majú za to, že obchodné zvyklosti si strany môžu dohodnúť, čo ale neznamená, že by si ich strany museli dohodnúť. V prípade, ak si ich zmluvné strany nedohodnú, aplikujú sa subsidiárne v poradí: kogentné ustanovenia zákona, dojednania strán, ktoré nie sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona, dispozitívne ustanovenia zákona, a napokon obchodné zvyklosti. Žalovaní už v odvolaní poukázali na to, že žalobca je spoločnosťou, ktorá má v predmete podnikania zapísanú činnosť: sprostredkovateľská činnosť v oblasti obchodu, sprostredkovateľská činnosť v oblasti služieb a v neposlednom rade reklamné a marketingové služby. Rovnako Zmluva odkazuje vo vyššie citovanom bode 7.7 na vykonávanie marketingovej podpory alebo poskytovanie iných plnení a iných činností spojených s predajom vstupeniek. Z uvedeného je nepochybne možné vyvodiť, za akých podmienok sa žalovaný 2/ rozhodol Zmluvu so žalobcom

uzatvoriť a čo v minimálnom rozsahu žalovaný 2/ považoval za obsah „predaj vstupeniek“ ako zmluvnej povinnosti žalobcu, t. j. minimálne vykonávanie marketingovej podpory alebo poskytovanie iných plnení a iných činností, ktoré sa považujú za spojené s predajom vstupeniek. Žalovaní majú za to, že z vyššie uvedených skutočností je možné vyvodiť implicitnú dohodu o obchodných zvyklostiach týkajúcich sa reklamných a marketingových činností a je nevyhnutné, aby na uvedené konajúci súd prihliadal aj vzhľadom na okolnosti, za akých bola Zmluva uzavretá. Žalovaní majú za to, že na vyššie uvedené okolnosti rovnako ako aj na obchodné zvyklosti pri zabezpečení predaja lístkov internetovým predajcom má súd povinnosť prihliadať. Žalovaní sa pridŕžavajú svojich tvrdení, že žalobca porušením obchodných zvyklostí týkajúcich sa reklamy a propagácie Podujatia a využitím nevhodného webového portálu www.topky.sk <<http://www.topky.sk>> na propagáciu Podujatia, ktoré je zamerané na inú cieľovú skupinu účastníkov ako sú návštevníci uvedeného webového portálu, na ktorom bol umožnený predaj lístkov, konal protiprávne a v rozpore s jeho zmluvnými povinnosťami. Vlastníkom 2000 ks lístkov sa stal žalobca a navodil situáciu akoby už boli tieto predané. Príčinná súvislosť vzniku škody je daná zrušením Podujatia vyplývajúcich z dôvodov na strane žalobcu. Žalobca bol v zmysle exkluzivity dohodnutej v Zmluve jediný subjekt, ktorý mohol a bol povinný vynaložiť všetko objektívne možné úsilie na splnenie povinnosti spočívajúcej v predaji vstupeniek a subsidiárnych doplnkových činností, ktoré sa pri predaji vstupeniek predpokladajú ako je marketing a propagácia. Žalovaný nemal možnosť túto skutočnosť ovplyvniť a bolo len na konaní žalobcu a jeho riadnom plnení povinností vyplývajúcich zo Zmluvy o spolupráci, či bude žalovaný 2/ schopný Podujatie usporiadať. Konaním, resp. nedostatočným plnením povinností žalobcu v rozpore so Zmluvou a v rozpore s ust. § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka vznikla žalovanému 2/ škoda, vo výške 40.000,- Eur, ktorá predstavuje odmenu žalovaného 2/ za 2000ks vstupeniek na Podujatie a ďalšia rádovo vyššia škoda. Ako už žalovaní uviedli, škoda 15.000,-eur bola riadne preukázaná a opcia pre rok 2014 bola uplatnená ústne, keďže sa Podujatie nekonalo nedošlo k uzavretiu zmluvy. Spolupráca so spoločnosťou Heineken Slovensko, a. s, však pokračovala aj v ďalších ročníkoch. „Výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.(§ 265 ObchZ.)“ Žalovaní majú za to, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu obchodných zvyklostí a poctivého obchodného styku, keď svojím konaním zanedbal povinnosti zabezpečenia riadneho marketingu a zneužil svojím konaním pri predzmluvných vzťahoch dobromyseľnosť žalovaného 2/, ktorý ho uprednostnil na základe prisľúbenia podmienok, ktoré nedodržiaval. Žalovaní poukazujú na to, že Zmluva nezahŕňa iba explicitné ustanovenia, ktoré sú v nej obsiahnuté, ale treba ju vykladať v súlade s účelom, za ktorým bola uzatváraná. Žalovaní opätovne poukazujú na ust. § 266 ods. 1 ObchZ. v zmysle ktorého: „Prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy.“ Žalobcovi bol a musel byť známy úmysel žalovaného 2/ uzatvoriť Zmluvu s tým, že žalovaný 2/ predá žalobcovi 2000 ks lístkov za dohodnutú cenu, a že žalovaný 2/ tak vstúpil do zmluvného vzťahu práve z tohto dôvodu, teda že žalobca sa stal majiteľom 2000 ks lístkov na začiatku spolupráce. Žalobca zanedbal svoje povinnosti vychádzajúce z obchodných zvyklostí a praxe predajcov, keď nepropagoval podujatie riadne na portáli určenom cieľovej skupine účastníkov podujatia. Žalobca nepripustil akúkoľvek mieru svojej zodpovednosti, tým že nepristúpil ani na mimosúdnu dohodu, na ktorej mali žalovaní záujem, pričom žalobcovi musí byť zjavné na základe akých okolností bola zmluvná spolupráca medzi ním a žalovaným 2/ dohodnutá. Súd postupoval nesprávne, ak situáciu vyhodnotil bez toho, aby bral ohľad na výklad prejavu vôle zmluvných strán a pridŕžal sa rigidne ustanovení Zmluvy bez ohľadu na širšie súvislosti, a aj obchodné zvyklosti, ktoré možno vyvodzovať aj z vyššie citovaného odseku 7.7. Zmluvy, ktoré odkazuje na vykonávanie marketingovej podpory. Je potrebné, aby súd uvažoval v širších súvislostiach a pristupoval aj k výkladom právnych úkonov extenzívnejšie a s ohľadom na celkovú situáciu a bral do úvahy aj princíp spravodlivosti. Súd by mal, (a to bez ohľadu na to, či škoda žalovaného 2/ bola alebo nebola preukázaná) žalobu zamietnuť, a to s ohľadom na nepoctivý obchodný styk a extenzívny výklad Zmluvy. V zmysle § 266 ods. 3 ObchZ.: „Pri výklade vôle podľa odsekov 1 a 2 sa vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha vecí.“

20. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovaných uviedol, že žalovaní vo svojom vyjadrení neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré by vyvrátili argumentáciu žalobcu v jeho vyjadrení k odvolaniu. Opätovne poukázal na to, že zo Zmluvy o spolupráci pri predaji vstupeniek v znení jej Dodatku č. 1, v ktorej sa zmluvné strany dohodli na spolupráci pri predaji vstupeniek na podujatie organizované žalovaným 2/ ako organizátorom s názvom - „Terchovský budzogáň“ nevyplýva, že by sa žalobca zaviazal akýmkoľvek spôsobom podujatie propagovať, resp. robiť mu reklamu a preto akákoľvek aktivita, ktorú žalobca v tomto

smere vyvíjal bola jeho dobrá vôľa. S týmto názorom žalobcu (a síce že sa žalobca nikdy nezaviazal na propagáciu, resp. reklamu Podujatia) sa stotožnil aj konajúci súd, ktorý v napadnutom rozsudku uviedol: „Súd poukazuje na to, že bolo len na samotnom žalovanom, aby si zvolil portál, cez ktorý bude predávať lístky na podujatie a ak mal dobré skúsenosti s portálom Ticketportal, ktorý predchádzajúce roky predal dostatok lístkov na podujatie, mal žalovaný pokračovať v spolupráci s portálom Ticketportal. ... avšak súd je toho názoru, že žalobca si splnil všetky svoje zmluvné povinnosti a nízky predaj vstupeniek a teda nízky záujem o toto podujatie, nemožno pripísať na vrub žalobcu ...” Napriek skutočnosti, že žalobca počas celého trvania tohto súdneho sporu tvrdí, že nebolo jeho povinnosťou Podujatie akýmkoľvek spôsobom propagovať, resp. vytvárať mu reklamu, vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný opakovane uvádzajú tvrdenia ako: „predaj zo strany žalobcu bol neprofesionálny a slabý.“, „žalobca mal málo predajných miest a predaj online vstupeniek bol značne komplikovaný.“, „reklama na webovej stránke www.topky.sk <<http://www.topky.sk>> s bulvárnym charakterom nie je pre tento typ Podujatia vôbec vhodná...” žalobca uviedol, že má za to, že v tomto súdnom spore dostatočne preukázal, že ani jedno z týchto tvrdení nie je v súlade s objektívnou realitou, pričom žalovaný opakovane uvádzajú tieto argumenty zrejme v snahe navodiť taký skutkový stav, ktorý nezodpovedá realite, keďže žalobca sa Zmluvou, ani Dodatkom nezaviazal Podujatie propagovať, resp. vytvárať mu akúkoľvek reklamu. Žalobca má za to, že v spore preukázal, že už zo samotnej Zmluvy vyplýva (t. j. žalovaným už v čase uzatvárania Zmluvy muselo byť zrejmé), že predaj vstupeniek na Podujatie bude žalobca zabezpečovať najmä prostredníctvom online predaja, t. j. že vstupenky na Podujatie sa budú distribuovať a predávať týmto spôsobom, a preto vyššie uvedené argumenty žalovaných nemôžu v žiadnom prípade obstáť. Žalobca opakovane poukázal na skutočnosť, že napriek tomu, že sa na propagáciu a reklamu podujatia Zmluvou ani Dodatkom nezaviazal (na čom Žalobca trvá), ako žalobca v tomto súdnom konaní už preukázal - prostredníctvom reklamy, ktorú žalobca umiestnil na portál www.topky.sk <<http://www.topky.sk>>, že reklama na tomto portáli oslovila značný počet ľudí (spolu až 20.420 priamych preklikov na Podujatie - viď výpis zo systému, ktorý zaznamenal počet zobrazení reklamy a priamych preklikov na internetový portál [predpredaj.sk](http://www.predpredaj.sk) - už súčasť súdneho spisu), t. j. akékoľvek úvahy žalovaných o vhodnosti ohľadom umiestnenia reklamy na predmetný portál sú zjavne účelové, s cieľom pravdepodobne odvieť pozornosť konajúceho súdu od skutočnosti, že záujem o podujatia s názvom „Terchovský budzogáň“ konajúce sa v rokoch 2011-2013, ktoré predchádzali Podujatiu mali charakter klesajúceho počtu návštevníkov, na čo poukázal súd prvej inštancie, keď v bode 13.2. Rozsudku uviedol, že: „Pozornosti súdu však neunikol ani klesajúci záujem o podujatie, kedy sám žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že v roku 2011 sa predalo 7510 lístkov, v roku 2012 sa predalo 3477 lístkov a v roku 2013 sa predalo 2100 lístkov.” Žalobca má teda za to, že uzatvorenie Zmluvy v znení jej Dodatku bolo dobrovoľným obchodným rozhodnutím žalovaného 2/, o čom svedčia aj záverečné ustanovenia Zmluvy, resp. Dodatku, v zmysle ktorých žalovaný 2/ a žalovaný 1/ (v Dodatku) svojim podpisom osvedčili, že si Zmluvu aj Dodatok prečítali, a že s ich obsahom súhlasia, resp. sa cítia viazaní obsahom týchto dokumentov, t. j. žalobca zotrváva na svojom tvrdení, že žalobca nemôže v žiadnom prípade niesť zodpovednosť za obchodné rozhodnutie Žalovaného 2/ uzatvoriť Zmluvu so žalobcom a nie so spoločnosťou Ticketportal SK, s. r. o.. Vzhľadom na jasnú formuláciu ustanovenia čl. I. bod 3. Dodatku k Zmluve žalobca uviedol, že súčasťou obchodného rozhodnutia žalovaného 2/ bolo aj podpísanie Zmluvy a Dodatku, čo je potrebné vnímať ako prejav slobodnej vôle žalovaného 2/ sa zaviazat' v čl. I bod 3 Dodatku na povinnosť vrátiť žalobcovi všetky peňažné prostriedky, ktoré žalobca vyplatil žalovanému 2/ v zmysle Zmluvy a Dodatku v prípade, ak dôjde k zrušeniu Podujatia, pričom je absolútne irelevantná skutočnosť, z akého dôvodu bolo Podujatie zrušené. Skutočnosť, že žalovaný 2/ mal vrátiť peňažné prostriedky žalobcovi z dôvodu zrušenia Podujatia (a že si tejto povinnosti voči žalobcovi bol žalovaný 2/ vedomý) vyplýva aj z emailovej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným 2/, z ktorej tiež vyplýva prísľub žalovaného 2/, že v dohľadnej dobe peňažné prostriedky, ktoré mu žalobca v zmysle Zmluvy a Dodatku poskytol, vráti v celom rozsahu. Vo vzťahu k argumentácii žalovaných o vzniku škody, žalobca poukázal na článok 7 bodu 7.8. Zmluvy z ktorého vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na exkluzivite pri predaji vstupeniek prostredníctvom služieb poskytovaných žalobcom na určitý časový úsek, pričom predmetný bod Zmluvy absolútne žiadnym spôsobom nehovorí o propagácii Podujatia, resp., o výkone akejkoľvek marketingovej činnosti. Bod 7.7 Zmluvy je iba sľubom odškodnenia, ktorý dal žalovaný 2/ žalobcovi a v žiadnom prípade nie je možné ho považovať za uloženie povinnosti žalobcovi vykonávať propagáciu Podujatia, resp. ani za dojednanie obchodnej zvyklosti. Žalovaný poukazuje aj na všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa § 415 OZ, v zmysle ktorej je každý povinný si počínať tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí, pričom majú za to, že nedostatočným plnením povinností žalobcu vyplývajúcimi mu zo Zmluvy a v rozpore s ust. § 415 OZ spôsobil žalobca žalovanému 2/ škodu vo výške 40.000,- Eur, ktorá predstavuje odmenu žalovaného 2/

za 2000 vstupeniek. V tomto smere žalobca poukázal na to, že „Všeobecná zodpovednosť za škodu a prípady osobitnej zodpovednosti upravené Občianskym zákonníkom vytvárajú systém občianskoprávnej zodpovednosti za škodu. Ide o zodpovednosť fyzických alebo právnických osôb, ktoré spôsobili škodu iným osobám, pokiaľ na ich zodpovednosť vzhľadom na konkrétny vzťah subjektu zodpovedajúceho za škodu k poškodenému alebo vzhľadom na porušenie určitých povinností, v dôsledku čoho došlo k spôsobeniu škody inej osobe, netreba aplikovať ustanovenia iného zákona o zodpovednosti za škodu. Predovšetkým treba spomenúť osobitnú zodpovednosť za škodu, ktorá vzniká na základe Zákonníka práce medzi zamestnávateľom a zamestnancom (pozri § 177 a nasl. ZP), resp. na základe Obchodného zákonníka, kde je osobitne upravené spôsobenie škody na základe porušenia povinností z obchodného záväzkového vzťahu (§ 373 až 387 OBZ), alebo na základe porušenia ďalších povinností ustanovených v iných ustanoveniach Obchodného zákonníka (pozri § 757 OBZ).“ Podľa § 1 ods. 1 a 2 ObchZ.: „(1) Tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním. (2) Právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.“ Vzhľadom na vyššie uvedené je teda namieste konštatovanie, že vzhľadom na skutočnosť, že Zmluva upravuje obchodné záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi (právnickými osobami pri výkone ich podnikateľskej činnosti, je na právne vzťahy založené Zmluvou potrebné aplikovať ustanovenia o náhrade škody v zmysle ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, t. j. použitie ust. § 415 Občianskeho zákonníka je na právny vzťah založený Zmluvou medzi stranami sporu vylúčené a aj v prípade, ak by žalovanému 2/ akákoľvek škoda vznikla (čo však žalobca popiera), tento by si ju musel uplatňovať v zmysle § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. V prípade, ak by sa aj odvolací súd stotožnil s názorom žalovaných, že na tento právny vzťah je možné aplikovať § 415 Občianskeho zákonníka, žalobca uviedol, že aj nároku na náhradu škody v zmysle právnej úpravy Občianskeho zákonníka je možné sa domáhať po obligatórnom kumulatívnom naplnení všetkých predpokladov vzniku nároku na náhradu škody (k čomu však v tomto prípade v žiadnom prípade nedošlo), pričom k rovnakému záveru dospel aj konajúci súd prvej inštancie. Žalobca má za to, že v danej veci nebol naplnený ani jeden predpoklad nároku na náhradu škody (pričom na to, aby bolo možné sa v zmysle právneho poriadku SR domáhať nároku na náhradu škody musia byť splnené kumulatívne všetky predpoklady nároku na vznik náhrady škody - a to a) protiprávny úkon, b) vznik škody a c) príčinná súvislosť /kauzálnv nexus/ medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody, pričom kumulatívne naplnenie všetkých uvedených znakov musí preukázať ten, kto tvrdí, že mu škoda vznikla). Argumentácia žalovaných v tomto smere nemôže obstáť najmä preto, že:

- v tomto súdnom konaní bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobca žiadnu zo svojich povinností v zmysle Zmluvy ani v zmysle Dodatku neporušil;
- žalovaní dostatočne nepreukázali, že by im vznikla akákoľvek škoda a v akom rozsahu;
- žalovaní nepreukázali ani splnenie ďalších podmienok pre vznik nároku na náhradu škody, ktoré musia byť obligatórne kumulatívne splnené.

S týmto sa stotožnil aj súd prvej inštancie, keď v rozsudku uviedol, že: „Súd prvej inštancie zdôrazňuje, že skutočnosť, že sa podujatie z dôvodov na strane žalovaného neuskutočnilo, nezakladá vznik škody na strane žalovaného 2/, za ktorý ma zodpovedať žalobca. Navyše žalovaný 2/ počas celého konania nepreukázal podľa 372 Obchodného zákonníka protiprávne konanie žalobcu, ktorý podľa názoru súdu postupoval zákonne a v zmysle uzatvorenej zmluvy medzi sporovými stranami, ďalej nepreukázal škodu, ktorú by mu žalobca svojim protiprávnym konaním mal spôsobiť ako ani kauzálny nexus medzi protiprávnym konaním a škodou vychádzajúcou zo zásady, že bez protiprávnosti niet zodpovednosti.“ Za účelom zachovania zásady hospodárnosti súdneho konania žalobca odkázal na svoju argumentáciu v tomto smere vyjadrenú vo svojom podaní zo dňa 01.02.2018. Zo strany žalobcu teda nedošlo ku porušeniu žiadnych povinností (keďže ako žalobca preukázal, že nikdy nebolo jeho povinnosťou propagovať Podujatie, ako sa to žalovaní snažia tvrdiť), t. j. nikdy nemohlo dôjsť ani ku protiprávnemu konaniu na strane žalobcu a teda žalovaní nepreukázali ani len prvý predpoklad na vznik nároku na náhradu škody. Ani argumentácia žalovaných ohľadom vzniku škody vo výške 15.000,- Eur sa nezakladá na pravde, keďže žalobca nemal žiadny zmluvný vzťah ani so spoločnosťou Background promotion, s. r. o., ani a so spoločnosťou Heineken Slovensko, a. s., rovnako nikdy nebola ani uzatvorená zmluva týkajúca sa spolupráce medzi spoločnosťou Background promotion a spoločnosťou Heineken Slovensko, t. j. zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá bola zo strany žalovaných predložená v tomto súdnom konaní ako listinný dôkaz došlo k postúpeniu k neexistujúcej pohľadávke. Pokiaľ ide o použitie obchodných zvyklostí, ako už žalobca uviedol, bod 7.7 Zmluvy je sľubom odškodnenia, ktorý dal žalovaný 2/ žalobcovi a v žiadnom prípade nie je možné ho považovať za dojednanie obchodnej

zvyklosti medzi zmluvnými stranami Zmluvy, t. j. žalobca zotrúva na svojej argumentácii, ktorú v tomto súdnom spore ohľadom bodu 7.7 Zmluvy ako sľubu odškodnenia a aplikácie obchodných zvyklostí uviedol. Vo vzťahu k argumentu žalovaných, že z dôvodu, že žalobca má ako predmet podnikania v obchodnom registri zapísaný predmet činnosti „sprostredkovateľská činnosť v oblasti obchodu“, „sprostredkovateľská činnosť v oblasti služieb“ a „reklamné a marketingové služby“, a že z týchto dôvodov je možné jednoznačne vyvodiť, za akých podmienok sa žalovaný 2/ rozhodol Zmluvu so žalobcom uzatvoriť a čo v minimálnom rozsahu žalovaný 2/ považoval za obsah „predaja vstupeniek“ ako zmluvnej povinnosti žalobcu - a teda z týchto dôvodov podľa názoru žalovaných medzi zmluvnými stranami Zmluvy existovala implicitná dohoda o použití obchodných zvyklostí (a teda zrejme v zmysle tejto „logiky“ malo byť žalobcovi aj bez dojednaní tejto povinnosti v Zmluve, resp. Dodatku jasné, že má vykonávať marketingovú podporu Podujatiu a zároveň poskytovať iné činnosti, ktoré sa považujú za spojené s predajom vstupeniek), žalobca uviedol, že tieto myšlienkové pochody žalovaných treba označiť za absurdné, keďže touto „logikou“ by žalovaný 2/ mohol od žalobcu implicitne očakávať vykonávanie akýchkoľvek činností, ktoré mal žalobca ako predmet podnikania v čase podpisu Zmluvy zapísané v obchodnom registri ako obchodnú zvykosť a na výkone ktorých činností sa žalobca so žalovaným 2/ nikdy nedohodli. Takéto rozširovanie povinností medzi zmluvnými stranami (akejkoľvek) zmluvy takýmto spôsobom je absolútne neprípustné, keďže takýto stav by medzi stranami (akejkoľvek) zmluvy vyvolával stav právnej neistoty, keďže ani jedna zmluvná strana by nevedela, aké má voči druhej zmluvnej strane práva a aké má povinnosti. Podľa čl. 13 bod 13.1 Zmluvy: „Zmeny a doplnenia tejto zmluvy je možné urobiť len so súhlasom oboch zmluvných strán v písomnej forme vo forme dodatku a sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy“. Argumentácia žalovaných (ohľadom „implicitného dojednaní“ obchodnej zvyklosti týkajúcej sa reklamy a marketingovej činnosti) sa javí o to absurdnejšia, že medzi zmluvnými stranami Zmluvy existovala písomná Zmluva, v ktorej si zmluvné strany písomne upravili všetky práva a povinnosti, ktorými mali byť záujem viazané, pričom sa zmluvné strany v Zmluve (čl. 13 bod 13.1. Zmluvy) dohodli, že akékoľvek zmeny a doplnenia zmluvy (t. j. aj práv a povinností medzi zmluvnými stranami Zmluvy) je možné vykonať iba so súhlasom oboch zmluvných strán v písomnej forme vo forme dodatku, t. j. je zjavné, že zmluvné strany nemali záujem ponechať priestor na rozširovanie práv a povinností medzi zmluvnými stranami akoukoľvek inou formou ako písomnou - t. j. vyššie uvedená argumentácia ohľadom pridávania povinností žalobcovi odkazom na obchodné zvyklosti je v zmysle Zmluvy nie len že zjavne účelová, ale je aj v rozpore so Zmluvou. K ďalšej argumentácii žalovaných (že žalobca porušil obchodné zvyklosti a poctivý obchodný styk, keď svojim konaním údajne zanedbal povinnosti zabezpečenia riadneho marketingu a zneužil v predzmluvných vzťahoch dobromyseľnosť žalovaného 2/, že konajúci súd by mal brať ohľad na výklad prejavu vôle zmluvných strán a nepridržať sa rigidne ustanovení Zmluvy) žalobca uviedol, že táto nemôže absolútne obstať, nakoľko:

- žalovaný 2/ slobodne a vážne prejavil svoju vôľu uzavrieť Zmluvu a Dodatok, t. j. explicitne prejavil vôľu byť viazaný právami a povinnosťami vyplývajúcimi zo Zmluvy, ako aj z Dodatku, t. j. vyslovil v zmysle čl. I. bod 3. Dodatku svoj súhlas s tým, že v prípade, ak dôjde k zrušeniu Podujatia, za ktoré boli žalovanému 2/ v zmysle Dodatku vyplatené finančné prostriedky, žalovaný 2/ vyplatí žalobcovi všetky peňažné prostriedky, aby žalobca následne mohol vrátiť vstupné za reálne predané vstupenky osobám, ktoré si lístky na zrušené Podujatie zakúpili, žalobca má za to, že v Zmluve a v Dodatku je jednoznačne obsiahnutá dohoda zmluvných strán, že žalovaný 2/ bol povinný vrátiť žalobcovi peňažné prostriedky, ktorých úhrady sa v tomto súdnom konaní žalobca voči žalovaným domáha;

- z emailovej komunikácie medzi stranami jasne vyplýva, že aj v čase, kedy už bolo nesporné, že sa Podujatie neuskutoční, žalovaný 1/ niekoľkokrát prejavil vôľu vrátiť žalobcovi peňažné prostriedky, ktoré boli zo strany žalobcu v zmysle Dodatku vyplatené, a to minimálne v emaile zo dňa 21.07.2014, ako aj emaile zo dňa 11.09.2014, t. j. akákoľvek argumentácia žalovaných, že žalobca odmietol mieru zodpovednosti tým, že nepristúpil na mimosúdnu dohodu, na ktorej mali žalovaní záujem (pričom žalobca zdôrazňuje, že vzhľadom na existenciu článku I. bod 3. Dodatku by takáto dohoda nemala žiadny význam) nemôže v žiadnom prípade obstať;

- práva a povinnosti medzi žalovaným 2/ a žalobcom boli v Zmluve, ako aj Dodatku vymedzené jednoznačne a určito, a ako žalobca v priebehu sporu preukázal, z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti, na ktorú sa v zmysle Zmluvy, resp. Dodatku zaviazal, s čím sa v odôvodnení rozsudku stotožnil aj konajúci súd, preto neexistuje žiaden dôvod, aby súd Zmluvu, resp. Dodatok vykladal „v širších súvislostiach“, ako to požadujú žalovaní a žalobca rovnako preukázal, že tieto povinnosti nie je

možné „implicitne“ rozširovať, ako tvrdia žalovaní, naopak, žalobca má za to, že snahou žalovaných je vyhnúť sa povinnosti v zmysle čl. I. bod 3. Dodatku, pretože sa im zdá pre nich nevýhodná, čo je neprípustné;

- by bolo v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, ako aj so zásadou „pacta sunt servanda“, ak by konajúci súd rozšíril povinnosti žalobcu, ktoré mu žiadnym spôsobom zo zmluvného vzťahu v zmysle Zmluvy a Dodatku nevznikli a naopak žalovaným by ich povinnosti, ktoré im vyplývajú zo Zmluvy a z Dodatku, zúžil.

21. Žalobca má za to, že vyvrátil všetky tvrdenia, ktoré žalovaní v konaní uviedli, zároveň má za to, že žalovaní neunesli dôkazné bremeno, ktoré ich v tomto spore ťaží - nepreukázali, že boli v tomto konaní splnené predpoklady vzniku nároku na náhradu škody na strane žalovaných (ani jedného z troch predpokladov, ktoré musia byť naplnené obligatórne kumulatívne), nepreukázali existenciu obchodných zvyklostí, ktorých existencie a použitia sa dovoľávajú, ani porušenie akejkoľvek povinnosti, ktorá by mala žalobcovi z údajnej obchodnej zvyklosti vyplývať a rovnako nepreukázali, že uzavretie Zmluvy by bolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, resp. konajúci súd nezohľadnil úmysel strán pri uzatváraní Zmluvy. Žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie sa so všetkými predloženými dôkazmi oboch strán sporu vysporiadal v súlade so zásadami a princípmi Civilného sporového poriadku, ako aj s pravidlami formálnej logiky, všetky dôkazy vyhodnotil z hľadiska ich dôležitosti, zákonnosti aj pravdivosti a v ich vzájomnej súvislosti a následne sa so všetkými predloženými dôkazmi v odôvodnení rozsudku presvedčivo a logicky vysporiadal.

22. Žalovaní sa k vyššie uvedenému vyjadreniu žalobcu už písomne nevyjadrili.

23. Odvolací súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, prejednal odvolanie žalovaných bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

24. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože ho považoval za vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

25. Odvolací súd dodáva, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov poniesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (k tomu pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020 uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 20/2020).

26. V danej veci nebolo sporným, že medzi žalobcom a žalovaným 2/ došlo dňa 02.04.2014 k uzavretiu Zmluvy o spolupráci pri predaji vstupeniek, ktorej predmetom bol:

1/ záväzok žalobcu distribuovať a predávať vstupenky na podujatie „Terchovský Budzogáň“, ktorého organizátorom bola spoločnosť Schoolboarder s. r. o. (žalovaný 2/),

2/ záväzok žalobcu umožniť žalovanému 2/ využiť systém na overovanie platnosti vstupeniek,

3/ záväzok žalobcu predávať vstupenky prostredníctvom služby (predaj vstupeniek cez službu prebieha v predpredaji),

4/ záväzok žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi odmenu za poskytnutie plnení a výkon činností.

V rovnaký deň uzatvoril žalobca so žalovaným 2/ dodatok č. 1 k zmluve, na základe ktorého sa žalobca zaviazal kúpiť od žalovaného 2/ na uvedené podujatie 2000 ks vstupeniek v cene 20,- Eur za kus a predávať ich prostredníctvom služby. Zároveň bolo dohodnuté, že ak žalovaný 2/ zruší podujatie, na ktoré mu žalobca vyplatil sumu v zmysle tohto dodatku, je žalovaný 2/ povinný zaplatiť na účet žalobcu všetky finančné prostriedky, ktoré mu boli vyplatené podľa tohto dodatku, aby mohol žalobca vrátiť vstupné zákazníkovi, ktorí si kúpili vstupenky na podujatie zrušené žalovaným 2/, a to najneskôr do

3 pracovných dní odo dňa oznámenia o zrušení podujatia. Žalovaný 1/ na zabezpečenie uvedeného záväzku žalovaného 2/ poskytol ručiteľský záväzok. Žalovaný 2/ oznámil žalobcovi dňa 21.07.2014 svoje rozhodnutie zrušiť podujatie, keďže „...aj napriek takmer ročnej snahe sa mu nepodarilo naplniť rozpočet festivalu tak, aby dokázal zabezpečiť jeho plnohodnotný priebeh a diváci a ani účinkujúci by to nepocítili..... Zároveň e-mailom z 21.7.2014 žalovaný 2/ požiadal žalobcu o zastavenie predaja permanentiek v cene 20,- Eur na uvedené podujatie s tým, že finančné prostriedky za už predané vstupenky budú prevedené na účet žalobcu do 7 dní. Súd prvej inštancie potom dospel k správne mu záveru, že pohľadávka žalobcu bola oprávnená, keďže žalovaný 2/ sa v dodatku č. 1 zaviazal (bez ďalšieho) vrátiť žalobcovi ním vyplatenú sumu za zakúpené vstupenky v hodnote 40.000,- Eur, pre prípad zrušenia podujatia. K jeho zrušeniu pritom skutočne došlo, a to na základe rozhodnutia samotného žalovaného 2/, pričom v oznámení žalovaného 2/ o jeho zrušení sa nikde neuvádza, že jeho dôvodom (príčinou) by malo byť konanie/nekonanie žalobcu pri (ne)plnení záväzkov z uzavretej zmluvy (a teda, že by výlučným dôvodom zrušenia podujatia bol napr. nízky predaj vstupeniek zapríčinený žalobcom). Nemožno preto vylúčiť napr. ani to, že žalovanému 2/ sa nepodarilo naplniť plánovaný rozpočet nezískaním sponzorských darov a pod. (a teda v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že k zrušeniu podujatia došlo práve pre nedostatočný počet predaných vstupeniek - išlo len o ničím nepodložené tvrdenie žalovaných). Navyše v tomto smere treba zohľadniť aj skutočnosť, že žalobca v zmysle uzavretej Dodatku č. 1 zakúpil až 2000 vstupeniek (a to bez dohodnutej povinnosti vrátenia mu tejto sumy v prípade ich následného nepredaja zákazníkom), čo žalovanému 2/ prinieslo sumu 40.000,- Eur a teda finančnými prostriedkami v uvedenej sume disponoval a teda podujatie zrealizovať mohol (to, že uvedená suma mala byť podľa tvrdenia žalovaného 2/ použitá ako jeho odmena - zisk žalovaného 2/ za usporiadanie podujatia z uvedeného Dodatku, ani zo Zmluvy nevyplývalo). Ak žalovaný 2/ v roku 2013 (rok predtým) dokázal zorganizovať rovnaké podujatie pri predaných 2100 vstupenkách, nepochybne by rovnaké podujatie dokázal zrealizovať aj pri predaných 2000 vstupenkách (hoci ich kúpil samotný žalobca). V dodatku č. 1 ani v samotnej Zmluve nebola dohodnutá povinnosť žalovaného 2/ vrátiť žalobcovi ním zaplatenú cenu vstupeniek v prípade, ak by sa podujatie uskutočnilo (t. j. že by bol povinný žalobcovi vrátiť rozdiel medzi ním zakúpenými vstupenkami v počte 2000 ks a predanými vstupenkami divákovi v počte 207 ks). Povinnosť žalovaného 2/ vrátiť sumu zakúpených vstupeniek bola medzi stranami dohodnutá výlučne len pre prípad zrušenia podujatia (nie pre prípad jeho uskutočnenia). Uvedené potom navodzuje skôr dojem, že k zrušeniu podujatia nedošlo z dôvodu nízkeho predaja vstupeniek (keďže 2000 vstupeniek predaných bolo - hoci žalobcovi a žalovaný 2/ rok predtým podujatie usporiadal aj pri počte predaných vstupeniek 2100), ale skôr z dôvodu, že žalovaný 2/ by zrejme nedosiahol očakávaný zisk z uvedenej akcie. Ako sám uviedol žalovaný 2/, na základe Dodatku č. 1 sa vlastníkom 2000 ks lístkov stal žalobca (a teda 2000 ks lístkov bolo predaných - hoci žalobcovi) a práve preto žalovanému 2/ nič nebránilo podujatie zorganizovať, a skutočnosť, že žalobca následne z nich predal len 207 ks, by išlo len na ťarchu žalobcu. Sám žalovaný 2/ potvrdil, že do zmluvného vzťahu so žalobcom vstúpil práve pre dobré podmienky a to tie, že žalobca hneď v úvode od neho kúpil 2000 ks vstupeniek, a teda pri organizovaní daného podujatia už mohol vychádzať z toho, že bolo predaných 2000 vstupeniek (v prípade usporiadania podujatia by uvedená skutočnosť potom išla na ťarchu žalobcu, keďže žalobcovi by nevznikol nárok na vrátenie tejto sumy, ak by podujatie prebehlo). Problémom však bola zrejme práve tá skutočnosť, že väčšina predaných vstupeniek bola zakúpená iba práve žalobcom (ako jedným subjektom), čo zrejme odrádzalo iných dodávateľov (a možno aj účinkujúcich) zúčastniť sa takéhoto podujatia. Inak povedané, problémom (dôvodom zrušenia podujatia zo strany žalovaného 2/) zrejme nebol nízky objem predaných vstupeniek (táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná, iba žalovaným 2/ tvrdená), ale to, že ich kúpil iba jeden subjekt (žalobca), čo by v konečnom dôsledku viedlo k nízkej návštevnosti podujatia, k čomu sa negatívne obrátili ďalší dodávateľia a účinkujúci. Možno si však potom položiť aj otázku, čo by nastalo, ak by si všetky dostupné vstupenky na podujatie zakúpil iba jediný (iný, tretí) subjekt? Podujatie by sa takisto neuskutočnilo (hoci by boli predné všetky vstupenky naň?). Je potom zrejme, že v danom prípade dôvodom zrušenia podujatia nemohol byť nedostatočný objem predaných vstupeniek (keďže v roku 2013 sa podujatie uskutočnilo aj pri predaných 2100 vstupenkách), ale skôr skutočnosť, že tieto zakúpil prevažne jeden subjekt (žalobca), čo potom odrádzalo dodávateľov a účinkujúcich na takomto podujatí vystupovať. Uvedená skutočnosť však nebola dôvodom na zrušenie podujatia, keďže takáto možnosť z uzavretej Zmluvy nevyplývala.

27. Možno teda uzavrieť, že žalobcovi vznikol nárok na vrátenie sumy 40.000,- Eur v zmysle Dodatku č. 1, keďže vznik toho nároku bol viazaný výlučne (a to bez ďalších podmienok) len na zrušenie podujatia, ku ktorému skutočne došlo z rozhodnutia žalovaného 2/. Rozhodnutie žalovaného 2/ zrušiť podujatie mohlo byť motivované viacerými faktormi (nízky predaj vstupeniek, nezáujem divákov o

podujatie - aj vzhľadom na klesajúci záujem oň v posledných rokoch, nedosiahnutie plánovaného zisku, nezískanie dostatočného množstva sponzorov, predaj väčšiny vstupeniek len žalobcovi, odmietnutie vystupovania účinkujúcimi a pod.), pričom žalobca v konaní nepredložil jediný dôkaz o tom, že by to bolo zapríčinené práve a výlučne z dôvodu nedostatočného konania žalobcu pri predaji vstupeniek (príp. jeho nedostatočnej marketingovej činnosti). Pojem „nepodarilo sa naplniť rozpočet festivalu“ je natoľko širokým pojmom, že z neho nie je zrejmý skutočný dôvod zrušenia podujatia (ak by ním bolo zavinené porušenie povinností žalobcu pri predaji vstupeniek, nepochybne by to bolo takto vymedzené). Žalovaný 2/ teda v konaní nepreukázal, že dôvodom zrušenia festivalu bol nízky predaj vstupeniek zapríčinený žalobcom (išlo len o jeho tvrdenie vo všeobecnej rovine). Aj keby tomu tak bolo, žalovanému 2/ by uvedená povinnosť aj tak vznikla, nakoľko medzi stranami iné podmienky vrátenia sumy 40.000,- Eur (než zrušenie podujatia z akéhokoľvek dôvodu) dohodnuté neboli. Inak povedané, žalobcovi by vzniklo právo na vrátenie uvedenej sumy, aj v prípade, že by predal nižší (než očakávaný) objem vstupeniek (hoci aj ním zavinený), keďže vznik tohto práva bol viazaný na splnenie jedinej podmienky, a tou bolo zrušenie podujatia (bez ďalšieho).

28. Napokon nárok žalobcu na vrátenie sumy 40.000,- Eur v podstate nespochybňovali ani samotní žalovaní, len tvrdili, že tento zanikol započítaním s ich pohľadávkou (pohľadávkou žalovaného 2/) na náhradu škody, ktorá im vznikla v dôsledku porušenia zmluvných povinností žalobcom (pri zaobstarávaní predaja vstupeniek) a v dôsledku ukončenia spolupráce na uvedenom podujatí spoločnosťou Heineken Slovensko. Tvrdili, (pričom odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi), že žalobca porušil obchodné zvyklosti v oblasti reklamy a propagácie podujatia a využil nevhodný webový portál www.topky.sk <<http://www.topky.sk>> na propagáciu podujatia, ktoré bolo zamerané na inú cieľovú skupinu účastníkov webportálu, na ktorom bol umožnený predaj lístkov. Žalobca tak zanedbal svoje povinnosti vychádzajúce z obchodných zvyklostí a praxe predajcov, keď nepropagoval podujatie riadne na portáli určenom cieľovej skupine účastníkov podujatia. Odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 264 ObchZ. rozlišuje dve roviny aplikácie obchodných zvyklostí, resp. dva druhy obchodných zvyklostí, ktoré majú význam pri určovaní práv a povinností strán záväzkového vzťahu, a to obchodné zvyklosti záväzné zo zákona a obchodné zvyklosti, na ktoré odkazuje zmluva. V zmysle § 264 ods. 1 ObchZ. sa pri určovaní práv a povinností zo záväzkového vzťahu prihliada aj na obchodné zvyklosti, a to aj vtedy, keď na ne zmluva neodkazuje. Hoci v tomto prípade majú obchodné zvyklosti doplnkový charakter popri zmluve a zákonných ustanoveniach vrátane dispozitívnych ustanovení, stávajú sa záväznými zo zákona bez ich zmluvnej aprobácie. Pôjde však len o také obchodné zvyklosti, ktoré zodpovedajú nasledujúcim znakom: - v príslušnom obchodnom odvetví musia byť zachovávané všeobecne, - nesmú byť v rozpore s obsahom zmluvy alebo so zákonom. Všeobecnosť zachovávaní obchodných zvyklostí treba chápať tak, že musí ísť o zachovávanie celoštátne; len miestna akceptácia nestačí. Prítom obchodné zvyklosti zachovávané v príslušnom obchodnom odvetví (tzv. "odvetvové zvyklosti") budú mať prednosť pred všeobecnými obchodnými zvyklosťami. Zákaz rozporu so zákonom treba vykladať tak, že obchodné zvyklosti nesmú byť v rozpore ani s kogentnými, ani s dispozitívnymi ustanoveniami zákona. Obe uvedené charakteristiky musia byť dané súčasne. Vzhľadom na to, že § 264 ObchZ. je ustanovením kogentným, zmluvné strany sa môžu vyhnúť aplikácii obchodných zvyklostí všeobecne zachovávaných na konkrétny zmluvný vzťah len tým, že zmluva bude obsahovať odlišnú úpravu od obchodných zvyklostí. Nemôžu však aplikáciu obchodných zvyklostí všeobecne vylúčiť. Dôkazné bremeno, že určitá obchodná zvykosť existuje, aký je jej obsah, a že sa v príslušnom obchodnom odvetví všeobecne zachováva, postihuje stranu, ktorá sa tejto zvyklosti dovoľáva. V súdnom konaní sa existencia a obsah obchodnej zvyklosti často preukazuje znaleckým posudkom. Obchodné zvyklosti, na ktoré odkazuje zmluva, sa stávajú obsahom zmluvy (lex contractus) a sú aplikovateľné na základe zmluvy. V takomto prípade v zmysle úpravy odseku 2 ide o výnimku z § 1 ods. 2, lebo obchodné zvyklosti majú prednosť pred dispozitívnou zákonnou úpravou, nie však pred úpravou kogentnou. Záväznosť kogentných ustanovení nemožno obísť tým, že strany odkážu na obchodné zvyklosti. Strany môžu v zmluve na obchodné zvyklosti len odkázať alebo môžu obchodné zvyklosti v zmluve konkrétne vyjadriť, t. j. opísať. Vždy však musí byť obchodná zvykosť jednoznačne identifikovateľná. Zákon pre obchodné vzťahy zakotvuje nielen výkladové pravidlo vôle zmluvných strán, ale obchodné zvyklosti určujú tiež obsah zmluvy. Od obchodných zvyklostí treba odlišovať "prax, ktorú strany medzi sebou zaviedli" (§ 266 ods. 3, § 275 ods. 4). Rozdiel je v tom, že zatiaľ čo v prípade obchodných zvyklostí ide o množinu subjektov (neurčitý počet), ktoré obchodné zvyklosti akceptujú, v prípade praxe ide o konkrétne zmluvné strany, ktoré túto prax medzi sebou zaviedli pri ich vzájomných obchodných vzťahoch. Má význam vtedy, keď na ňu Obchodný zákonník odkazuje, čo robí pri výklade vôle zmluvných strán (§ 266 ods. 3), ako aj pri robení konkrétnych právnych úkonov (§ 275 ods. 4). Od obchodných zvyklostí treba odlišovať aj obchodné podmienky (§ 273), prostredníctvom ktorých

sa tiež často upravuje postavenie zmluvných strán v obchodných záväzkových vzťahoch. Časť obsahu zmluvy možno totiž určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Spoločné však majú to, že tak obchodné zvyklosti, ako aj obchodné podmienky, pokiaľ sa stanú obsahom zmluvy, určujú jej obsah.

29. V danej veci potom nešlo o prípad "praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli (§ 266 ods. 3)", keďže medzi stranami išlo o prvú spoluprácu (jediný kontrakt spojený s predajom vstupeniek). Nešlo ani o prípad obchodných zvyklostí, na ktoré by odkazovala zmluva, nakoľko žiadne obchodné zvyklosti neboli v zmluve vymedzené a nestali sa jej obsahom (strany v uzavretej zmluve nedokazovali na žiadne obchodné zvyklosti, ani ich v zmluve neopísali a jednoznačne neidentifikovali). Preto nanajvýš by tu do úvahy prichádzali tzv. obchodné zvyklosti záväzné zo zákona, avšak tu zároveň platí, že dôkazné bremeno, že určitá obchodná zvykosť existuje, aký je jej obsah, a že sa v príslušnom obchodnom odvetví všeobecne zachováva, postihuje stranu, ktorá sa tejto zvyklosti dovoľáva (v danom prípade žalovaných). Ako však už bolo uvedené vyššie, žalovaní (okrem všeobecného a ničím nepodloženého tvrdenia) v konaní nepreukázali ani len to, že k zrušeniu podujatia došlo v dôsledku nízkeho predaja vstupeniek (keďže 2000 ks vstupeniek zakúpil už len samotný žalobca), príp. že uvedené zavinil práve žalobca, nepreukázali ani to, že nízky záujem o podujatie bol vyvolaný práve nedostatočnou činnosťou žalobcu pri predaji vstupeniek v marketingovej a reklamnej oblasti, a napokon nepreukázali ani to, akú činnosť mal žalobca vlastne vykonať, aby došlo k želanému objemu predaja vstupeniek (v akom rozsahu mal vykonať reklamnú a marketingovú činnosť, aby sa ňou dosiahol vyšší objem predaja vstupeniek). Žalovaní teda nepreukázali (existenciu obchodnej zvyklosti, na ktorú sa odvolávajú), a teda nepreukázali, v akom rozsahu sa bežne mala reklamná a marketingová činnosť vo vzťahu k propagácii takéhoto podujatia zo strany žalobcu uskutočňovať tak, aby sa predalo viac vstupeniek. Nepreukázali, že ak by žalobca vykonal viac reklamy a marketingu (prípadne, že by ich vykonal na inom webovom portáli), že by došlo k väčšiemu predaju vstupeniek (napr. predložením na porovnanie propagácie z iných podujatí v iných obdobiach), resp. aspoň v takom rozsahu, že by sa to vyplatilo zorganizovať (nepreukázal, že portál topky nebol vhodný na propagáciu podujatia). Žalovaní (ktorí sa použitia obchodných zvyklostí v danom spore domáhali a ktorých v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno) tak nepreukázali (okrem všeobecného tvrdenia), samotnú existenciu obchodnej zvyklosti spojenej s predajom vstupeniek na obdobné podujatie, ani, aký by mal byť jej obsah, ani to, že sa v príslušnom obchodnom odvetví takáto obchodná zvykosť všeobecne zachováva. Takýmto dôkazom potom nie je iba púhe znenie čl. 7.7 Zmluvy (ktoré má navyše povahu sľubu odškodnenia podľa § 725 a nasl. ObchZ., pri ktorom platí, že sľubom odškodnenia sa zaväzuje sľubujúci (žalovaný 2/), že nahradí príjemcovi sľubu (žalobcovi) škodu, ktorá mu vznikne z určitého jeho konania, o ktoré ho sľubujúci žiada a na ktoré nie je príjemca sľubu povinný), nakoľko ani z neho nie je dostatočne zrejmá nielen existencia obchodnej zvyklosti, ale ani jej obsah. Navyše pre sľub odškodnenia je charakteristické, že sa ním uhrádzajú škody, ktoré vzniknú príjemcovi sľubu z konania, o ktoré ho požiadal sľubujúci a na ktoré nebol príjemca sľubu inak povinný. Inak povedané, keďže čl. 7.7 Zmluvy mal charakter sľubu odškodnenia, žalobca bol povinný uskutočňovať „marketingovú podporu“ nie ako svoju zmluvnú povinnosť, ale len na žiadosť žalovaného 2/. Aj v čl. 7.9 Zmluvy žalovaný 2/ vyhlásil, že požiadal žalobcu o výkon činnosti podľa tejto Zmluvy, pričom žalobca nebol povinný tak urobiť.

Možno teda uzavrieť, že v danej veci si zmluvné strany žiadne obchodné zvyklosti v Zmluve písomne nedohodli (nešlo teda o prípad zmluvne dohodnutých obchodných zvyklostí), žiadne obchodné zvyklosti neboli v Zmluve ani riadne vymedzené, a pokiaľ by sa malo jednať o obchodné zvyklosti záväzné zo zákona, žalovaný 2/ neunesol dôkazné bremeno o ich existencii, dôkazné bremeno o ich obsahu, ani dôkazné bremeno o ich všeobecnom zachovávaní v príslušnom obchodnom odvetví (okrem jeho tvrdení vo všeobecnej rovine). Pokiaľ išlo o sľub odškodnenia sám žalovaný 2/ v čl. 7.9 Zmluvy potvrdil, že žalobca nebol (zo zmluvy) povinný vykonávať marketingovú podporu (nemal to ako zmluvnú povinnosť), ale bol tak povinný urobiť len na žiadosť žalovaného 2/ (čo by potom žalovaného 2/ zaväzovalo k náhrade škody v súvislosti s tým vzniknutej, čo je typické práve pre sľub odškodnenia). Žalovaný 2/ potom v uvedenom článku síce súčasne aj vyhlásil, že žalobcu požiadal „o výkon činností podľa tejto Zmluvy“, avšak už v Zmluve nie je konkretizované o výkon akej činnosti bol žalobca vlastne požiadaný, keďže činnosť žalobcu podľa tejto Zmluvy v marketingovej podpore spočívať nemala. Inak povedané, sľub odškodnenia sa nemohol vzťahovať na činnosti žalobcu podľa uzavretej Zmluvy (na jeho zmluvné povinnosti), nakoľko tento sa môže vzťahovať len na také činnosti, na ktoré nie je príjemca sľubu (žalobca) povinný (teda na iné než zmluvné povinnosti). Pokiaľ ide o konanie, na ktoré potom nebol žalobca povinný, sľub odškodnenia sa vzťahuje na také konanie, o ktorého vykonanie by bol žalobca žalovaným 2/ požiadaný (teda nie na „výkon činností podľa tejto Zmluvy“). Žalovaný 2/ potom v konaní nepreukázal, že by žalobcu požiadal o vykonanie marketingovej a reklamnej podpory v konkrétnom

rozsahu. Odvolací súd teda (v zhode so súdom prvej inštancie) nemal zo strany žalovaného 2/ za preukázané:

1/ že by sa žalobca v zmluve zaviazal na vykonávanie marketingovej podpory a reklamnej činnosti v prospech podujatia - t. j. že by ju mal vykonávať ako svoju zmluvnú povinnosť,

2/ že by boli v Zmluve dojednané obchodné zvyklosti - v tomto smere Zmluva neidentifikuje žiadnu obchodnú zvyklosť,

3/ existenciu, obsah ani všeobecné zachovávanie určitej obchodnej zvyklosti v príslušnom obchodnom odvetví, ktorá by sa mala uplatňovať zo zákona,

4/ že by požiadal žalobcu o vykonanie konkrétnej marketingovej podpory a reklamnej činnosti v prospech podujatia z pohľadu tzv. sľubu odškodnenia.

Z týchto dôvodov potom súd prvej inštancie za situácie, že žalobca žiadnu zmluvnú povinnosť neporušil, že žalovaný 2/ v konaní nepreukázal zmluvné dojednanie obchodných zvyklostí, ktoré žiadal zohľadniť, nepreukázal ani existenciu, obsah a všeobecné zachovávanie v príslušnom obchodnom odvetví zákonných obchodných zvyklostí - (tu nestačí púhy odkaz na predmet činnosti žalobcu zapísaný v Obchodnom registri, ani domnienky žalovaného 2/) a pri nepreukázaní, že by žalovaný 2/ v rámci sľubu odškodnenia požiadal žalobcu o vykonanie iných (než zmluvne dojednaných) činností v oblasti reklamy a marketingu, správne vyvodil, že nebol splnený už prvý z predpokladov vzniku škody, a tým je porušenie právnej povinnosti žalobcom (odhliadnuc od toho, že v konaní nebolo preukázané ani to, že k zrušeniu podujatia došlo práve v dôsledku neprofesionálneho konania/nekonania žalobcu, nesprávne zvoleného web portálu pri predaji vstupeniek a pod. príp. že k nemu došlo výlučne pre nízky objem predaných vstupeniek - a teda tu absentuje i preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi konaním žalobcu a škodou vzniknutou žalovanému 2/). Žalovaný 2/ svoju obranu (v podobe jemu vzniknutej škody) potom založil len na ničím nepodložených domnienkach a všeobecných tvrdeniach o tom, že žalobca postupoval pri predaji vstupeniek slabo a neprofesionálne, avšak tieto tvrdenia už žiadnymi dôkazmi nepodložil (nepreukázal ako v tomto smere postupoval napr. Ticketportál, s ktorým dovtedy spolupracoval, nevysvetlil znížený záujem divákov o podujatie z roka na rok, nepreukázal, ako by to dopadlo pri inom postupe žalobcu a pod.). Základom (neunesenia dôkazného bremena žalovaným 2/) bolo potom predovšetkým neurčité (a nedostatočné) vymedzenie zmluvných povinností strán (predovšetkým na strane žalobcu) v uzavretej Zmluve o spolupráci, kedy sa žalobca (bez akejkoľvek ďalšej zodpovednosti a podmienok) zaviazal len na distribúciu a predaj vstupeniek na podujatie a umožnenie žalovanému 2/ využívať systém na overovanie platnosti vstupeniek (čo žalobca aj splnil). Ďalšie konkrétne vymedzené povinnosti s tým spojené už v Zmluve absentujú (a nemožno ich výkladom dopĺňať). Navyše aj samotný žalovaný 2/ (vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu) uviedol, že „...z veľkej časti je dôvod zrušenia Podujatia príčinou žalobcu, ktorý si svoju zmluvnú povinnosť zabezpečiť predaj lístkov na Podujatie plnil iba formálne a v minimálnom rozsahu...“ a teda pripustil, že konanie žalobcu nemuselo byť jediným dôvodom zrušenia podujatia (a tým vzniku škody). Ak potom aj sám žalovaný 2/ mal za to, že konanie žalobcu bolo iba jednou z príčin vzniku škody, mal definovať aj zvyšné príčiny a škodu si uplatňovať buď titulom spoločnej zodpovednosti (§ 438 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka) s inými škodcami, príp. tu mohlo prichádzať do úvahy aj zavinenie samotného poškodeného (§ 441 Občianskeho zákonníka). Zo skutkového vymedzenia nároku žalovaným 2/ (pokiaľ išlo o škodu) však odvolací súd nemal dostatok podkladov na prípadné skúmanie zavinenia ďalších škodcov, príp. spoluzavinenia samotného poškodeného na údajne vzniknutej škode, a bol viazaný len skutkovým stavom tak ako ho vymedzil žalovaný 2/ (ak tento potom sám pripustil, že škoda vznikla aj v dôsledku iných (žalovaným nedefinovaných) príčin, nebolo možné žalobcovi na jeho vrub pripísať jej vznik v celosti).

30. Keďže v konaní neboli zo strany žalovaného 2/ (ktorého v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno) preukázané vyššie uvedené predpoklady pre vznik škody vo vzťahu ku konaniu/nekonaniu žalobcu pri predaji vstupeniek - tzv. zákonné predpoklady primárnej škody (nebolo preukázané porušenie povinnosti žalobcom, ani kauzálny nexus medzi týmto porušením a vznikom škody), ani nárok na náhradu škody v sume 15.000,- Eur nemohol byť dôvodným. Ak v konaní neboli u žalobcu preukázané predpoklady vzniku škody za zrušené podujatie (predpoklady vzniku primárnej škody vo vzťahu ku konaniu žalobcu, t. j. že k zrušeniu podujatia došlo práve z dôvodu konania žalobcu pri predaji vstupeniek), nebolo možné

žalobcovi pripisovať ani škodu 15.000,- Eur spojenú s odstúpením od podujatia spoločnosťou Heineken (ide o druhotný následok, druhotnú škodu síce tiež vzniknutú z dôvodu zrušenia podujatia, avšak to, že jeho zrušenie, malo byť podľa žalovaného 2/ zapríčinené žalobcom (riadnym neplnením si zmluvných povinností), nebolo v konaní preukázané). Ak žalobca nenesie zodpovednosť za primárnu škodu (za zrušenie podujatia), nemôže niesť zodpovednosť ani za škodu druhotnú (za škodu vyvolanú odstúpením od podujatia spoločnosťou Heineken). Ide totiž o škodu vyvolanú tou istou skutočnosťou (zrušením podujatia), u ktorej nebolo preukázané, že nastala v dôsledku protiprávneho konania žalobcu. Navyše žalobca nemal žiadny zmluvný vzťah so spoločnosťou Background promotion, ani a so spoločnosťou Heineken Slovensko, a. s., a rovnako nikdy nebola ani uzatvorená zmluva týkajúca sa spolupráce medzi spoločnosťou Background promotion a spoločnosťou Heineken Slovensko, t. j. zmluvou o postúpení pohľadávok teda došlo k postúpeniu neexistujúcej pohľadávky. Usporiadateľom podujatia bol žalovaný 2/, a teda, za jeho organizáciu a uskutočnenie bol zodpovedný žalovaný 2/ a nie žalobca, rovnako, podujatie bolo zrušené práve na podnet žalovaného 2/.

31. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov nezostávalo odvolaciemu súdu iné, než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

32. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, úspešnom v odvolacom konaní, priznal nárok na ich náhradu voči žalovaným 1/, 2/ v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

33. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).